

NIEUWE AVONTUREN

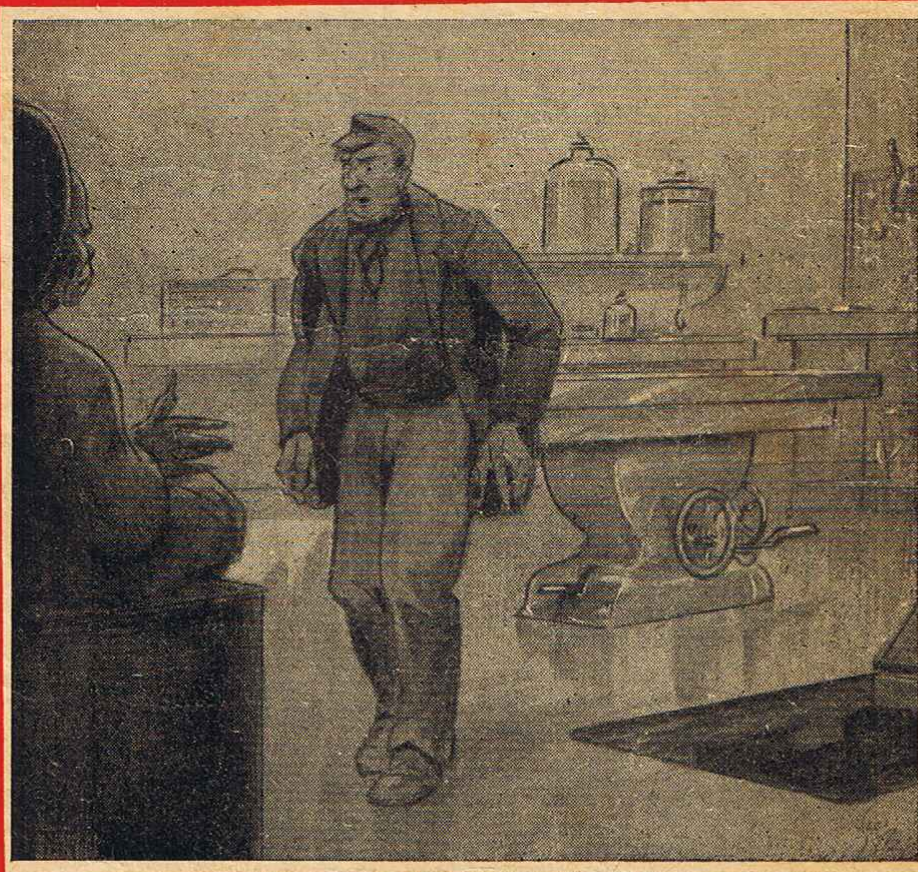
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE KRANKZINNIGE CHIRURG

N° 2354

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Krankzinnige Chirurg

HOOFDSTUK I

HET LIJK IN DE THEEMS

Het was op die tweede zaterdag in de maand oktober blezonder druk in de grote conversatiezaal van de Windsor Club, een van de meest exclusieve en rijkste sociëteiten der Engelse hoofdstad.

De clubleden waren langzamerhand van hun buitenverblijven, kastelen en villa's in de Schotse Hooglanden, of van hun reizen naar het vasteland teruggekeerd, en vertelden elkaar van hun avonturen en belevenissen.

Reeds hadden de verslaafde kaartspelers van de club zich verzameld om de kleine whisttafeltjes in de speelzaal.

De bedienden in hun met goud overladen vuurrode livreen liepen af en aan met zilveren bladen met verversingen.

In de conversatiezaal zaten ongeveer

tien leden aan de grote tafel midden onder de electrische kroon.

Onder hen, die het eerst in het oog vielen, was een man van omstreeks veertig jaar, met reeds grijzend haar en een fijn getekend, maar krachtig gelaat, waarin twee donkergrijze, doordringende ogen schitterden.

Hij was met verfijnde smaak gekleed en aan zijn vingers schitterden enige ringen van onschatbare waarde.

Deze man was John Raffles, de lang gezochte en nooit gevangen gentleman-inbreker, de nachtmerrie van de hoofdinspecteur van Scotland-Yard Baxter, en de verklaarde doodsvijand van diens rechterhand Sullivan.

Naast de Grote Onbekende, die hier in de club als lord William Aberdeen

fungeerde als vice-president, zat een jonge man met brede schouders en een blozend, zacht gelaat.

Het was zijn onafscheidelijke metgezel, vriend en secretaris Charles Brand.

De beide heren waren in een druk gesprek gewikkeld met de overige leden, die rondom de tafel hadden plaats genomen.

Men had het over verschillende onderwerpen: renpaarden, zwemwedstrijden, Oostende, Scheveningen en de jacht.

Maar meestal luisterde men toch met grote aandacht naar de heldere stem van de vice-voorzitter, die op zijn gewone meeslepende wijze wist te vertellen van een reis naar Noorwegen.

Inderdaad was Raffles daar enige tijd geleden heen geweest, teneinde zich ervan te gaan vergewissen, dat op het eiland Thorghatten waar een gedeelte van zijn schatten bewaard werden, alles in goede orde was. Dat laatste echter was iets, dat hij er natuurlijk niet bij vertelde.

Toen was het de beurt van de anderen, om hun avonturen mede te delen.

— Het verwondert mij, merkte nu een der leden op, dat John Baily nog niet onder ons is.

— Dat is waar ook. Waar zou hij toch zitten? vroeg een ander.

— Is de jonge graaf dan al van zijn bezittingen in Wales teruggekeerd? vroeg Raffles.

— Jazeker mylord, antwoordde de eerste spreker, ik ben hem een week geleden hier in de stad tegengekomen en toen verklaarde hij mij, dat hij voornemens was hier te blijven.

— Ik heb hem vier dagen geleden bij gelegenheid van een tea ten huize van Lady Birkhead ontmoet, merkte Brand op.

— Nu, hij zal wel gauw boven water komen! riep een ander.

— Hij had mij beloofd, deze avond hier te zijn, klonk de kalme stem van de vice-voorzitter. Het verwondert me enigzins dat hij nog niet aanwezig is, want hij was, als ik het mij wel her-

inner, een man van zijn tijd.

Het gesprek begon nu weer over andere zaken te lopen en weer spoedig algemeen.

Het liep naar twaalf uur in de nacht toen een der bedienden met een bleek gelaat op de tafel in de conversatiezaal toetrad en de vice-voorzitter enkele woorden in het oor fluisterde.

Het gelaat van John Raffles onderging een merkbare verandering, en hij riep uit:

— Is dat zeker, Harry?

— Helaas mylord, er kan geen twijfel daaromtrent bestaan. Er lopen reeds jongens met extra-edities van de «Times» rond. Gij kunt ze hier horen roepen.

— Laat dan onmiddellijk een exemplaar kopen.

— Aanstands, mylord.

De bediende verdween.

Alle leden, maar vooral Brand, hadden met een nieuwsgierige uitdrukking naar dit korte gesprek geluisterd.

— Wat is er gaande, mylord? vroeg Brand, wat u zozeer aan het schrikken heeft kunnen maken?

Raffles stond op en keek ernstig de kring rond.

— Mijne heren, zei hij op ontroerende toon, het toeval wilde, dat wij zoeven over Lord John Baily spraken. Men heeft hedenmiddag om vijf uur zijn verminkt lijk uit de Theems opgehaald.

Een kreet van ontzetting steeg uit de kring op.

Uitroepen van afschuw en medelijden lieten zich allerwege horen.

Van alle zijden kwamen nu de andere leden toesnellen, die met enkele woorden op de hoogte werden gesteld.

— Zou de arme jongen vermoord zijn? riep er een.

— Of zelfmoord gepleegd hebben? vroeg een ander.

— Ik weet het niet, mijne heren, antwoordde Raffles ernstig. Harry kwam mij mededelen, wat men waarschijnlijk zoeven aan de portier verteld heeft. Hij haalt op het ogenblik een nummer van de extra-editie van de «Times».

Verslagen gingen de leden zitten.

Geruime tijd heerste er een diep stilzwijgen.

Toen klonk er een heldere, luide stem uit een hoek van het vertrek, die zei:

— Ik heb John Baily goed gekend. Het is volgens mij uitgesloten, dat hij zelfmoord heeft gepleegd.

Aller ogen wendden zich naar de spreker.

Het was Dr. Pancras Mungrove, een buitengewoon lang man, mager, maar blijkbaar over stalen spieren beschikend.

Zijn bewegingen waren ondanks zijn lengte, lenig en soepel en de clubleden kenden hem als een van de beste schermers, waartegen zij allen het moesten afleggen, uitgezonderd misschien Lord William Aberdeen, die dan ook buitengewoon sterk was op de schermdegen.

Mungrove had zijn graad als geneesheer gehaald, maar daar hij zeer vermogend was, had hij de praktijk er zeer spoedig aan gegeven, als zijnde te vermoelend.

Zijn gelaat was zeer donker en in dat gelaat schitterden twee ogen, met grote pupillen, die zich des avonds verwijdden als die van een uil.

Hij was in de club zeer gezien, wegens zijn grote algemene ontwikkeling, zijn geestige gesprekken en zijn alom bekende gastvrijheid.

In zijn jonggezellenwoning, dicht bij de club in de Oxfordstreet gelegen, werden dikwijls diners aangericht, die aan zijn kok, een volbloed Fransman, een verdiende naam van onovertreffelijkheid hadden gegeven, terwijl men zijn wijnkelders slechts durfde vergelijken bij die van wijlen Edward VII, die een groot kenner en wijnliefhebber was.

Het was bekend, dat Lord Baily tot de goede kennissen van Dr. Pancras Mungrove behoorde, dat hij zijn vriend was kon men echter niet zeggen, om de eenvoudige reden, dat de dokter door niemand als een vriend erkend werd.

En zij die de dode eveneens goed gekend hadden, moesten hem wel gelijk geven: zelden had men een levenslustiger en een vrolijker jongen gezien

dan John Baily.

Op dat ogenblik kwam de bediende met een extra blad van de « Times » binnen, dat hij aan Lord William Aberdeen overhandigde.

Raffles ontvouwde het blad en zocht naar de gemengde berichten.

Hij had spoedig gevonden wat hij zocht.

— Als de heren even willen luisteren, zei hij, dan zal ik het korte, droevige bericht even voorlezen.

Het was doodstil in de grote zaal, toen Raffles het woord nam.

Zelfs de sprekers uit de bijlartzaal kwamen met de queue in de hand toelopen en luisterden aandachtig.

« Een raadselachtige misdaad

» Hedennamiddag omstreeks vijf uur zag een schuitenvoerder, die met zijn vaartuig ter hoogte van de Theems-tunnel bij Chadwel de rivier overstak, ongeveer in het midden van de stroom een zwart voorwerp drijven.

» Hij sloeg er zijn boothaak naar uit en trok het voorwerp aan boord. Geholpen door zijn kameraad, die zich eveneens op de schuit bevond, maakte hij het pak open. Nauwelijks had hij dit gedaan, of een kreet van afschuw ontsnapte hen beiden. Uit het pak kwam het hoofd van een nog jonge man te voorschijn, dat een zeer diepe snede vertoonde, die rondom het voorhoofd liep en terzijde in het hoofdhaar verdween, dat zeer kort was afgesneden. Snel bonden zij het pak, dat uit zeildoek vervaardigd was, weer dicht en boonden hun schuit meer dood dan levend naar de oever. Zij riepen de eerste de beste politie-agent aan en deelden deze hun gruwelijke vondst mede. Een kwartier later was het pak met zijn lugubere inhoud op het dichtstbijzijnde politiebureau gedeponneerd. De geneesheer, die dadelijk ontboden werd, opende het pak en nu vond men het gehele ontklede lijk van een jongeman van ongeveer vijf-en-twintigjarige leeftijd. De moordenaar had alle vier de ledematen van het lijk blijkbaar met een zeer scherp voorwerp, van de romp gesneden en daarop met een dik koord vastgebonden. Bij een nader onderzoek

van het hoofd deed de geneesheer een akelige ontdekking. Het bleek, dat de hersenpan rondom was doorgezaagd. Overigens werden er volstrekt geen verwondingen op het lichaam gevonden, zelfs geen sporen van geweld kon men daarop aantreffen.

Nadat de dokter de dood wettelijk had vastgesteld en zijn rapport had opgemaakt werd het lijk van de vermoorde naar het lijkenhuis overgebracht. Ofschoon men op het lichaam geen enkel identiteitsbewijs vond, kon men na enkele uren reeds vaststellen wie het ongelukkige slachtoffer van deze laaghartige moord is. Het is Lord John Baily, graaf van Cutex, het bekende lid van de Windsor Club, die pas kort geleden van zijn bezittingen in Noord-Wales was teruggekeerd.

Volgens het rapport van de geneesheer moet de moord omstreeks vier uren geleden gepleegd zijn. Wij zullen niet nalaten onze lezers op de hoogte te houden van de vorderingen in het onderzoek, hetwelk is toevertrouwd aan de heer Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard, bijgestaan door de inspecteur Sullivan.»

Raffles keek na de voorlezing van het treurige bericht op.

Zijn gelaat had een ernstige en nadenkende uitdrukking aangenomen.

Er heerste een drukkend stilzwijgen in de grote zaal.

— Het bericht brengt ons niet veel verder, dunkt mij merkte dokter Pancras Mungrove op, die onder de lezing van het bericht naderbij was gekomen, en Raffles met zijn zonderling lichtende ogen vragend aanzag.

— Gij wilt zeggen?

— Ik wil zeggen, dat hieruit volstrekt niet blijkt, uit welke beweegreden de jonge man gedood is. Was het uit haat? Uit wraakzucht? Om hem te beroven?

— Dat zal inspecteur Baxter misschien wel gauw hebben opgelost, zei Raffles met een merkbare spot in zijn stem.

— Ik waag het te betwijfelen, merkte een der andere leden op. Ik geloof niet, dat onze waarde Baxter heel sterk is in dergelijke zaken.

— Ziet ge er zelf geen licht in, mylord? vroeg Brand nu aan zijn vriend.

— Hoe wilt gij dat ik er licht in zie, amice? Ik heb de jonge Baily ook gekend, maar lang niet goed genoeg om op de hoogte te zijn van zijn levenswijze en zijn gewoonten en die moet men toch kennen, wil men in zulk een duistere zaak zich een oordeel vormen.

— Ik houd het ervoor, dat wij hier met een ordinaire roofmoord te doen hebben, merkte een der leden op.

— Ik houd het ervoor, dat hier een vrouw in het spel is, meende een ander.

— En ik geloof, mijnheren, zei Raffles kalm, dat wij voorlopig beter doen ons oordeel op te schorten, tot wij meer gegevens hebben. Wij weten nog niet eens waar de moord is gepleegd. Wij weten niet of de dode in nauwe relatie stond met een vrouw, wij weten niet of hij gisternacht een grote som gelds bij zich had, wij weten niets van dat alles, en zolang wij het ~~niet weten~~ tasten wij volmaakt in het duister ontrent de beweegreden van deze afschuwelijke en zonderlinge misdaad.

— Vindt gij die moord zo zonderling? vroeg nu dokter Mungrove, terwijl hij een sigaret aanstak.

— Gij dan niet, dokter? vroeg Raffles.

— Maar het is toch reeds méér gezien, dat de moordenaars hun slachtoffers in stukken sneden. Ik kan niet inzien, dat de man die Baily gedood heeft, van veel oorspronkelijkheid blijkt heeft gegeven.

Raffles had met tegenzin naar deze cynische opmerking geluisterd.

— In zekere zin heb je gelijk, dokter, zei hij, maar dat de moordenaar op zijn slachtoffer een trepanatie toepast, dat is toch wel iets bijzonders.

Dokter Mungrove kwam nog iets naderbij en keek Raffles met zijn lichtende ogen opletterend aan.

— Trepanatie zegt gij? vroeg hij.

— Dat staat toch immers in het bericht, zei Raffles met een zweem van ongeduld in zijn stem. Ik heb het zo even voorgelezen.

— Dat is waar, hoe kon ik zo vergeetachtig zijn, riep dokter Mungrove

uit, terwijl hij zich met de magere hand over het hoge voorhoofd streek. En de hersens... ? Stond er niets in het bericht van de hersens.

— Dat kan ik mij niet herinneren, antwoordde Raffles kort.

— Dan is het bericht niet compleet, merkte dr. Mungrove kalm op, terwijl hij zijn sigaret in het asbakje wierp.

— John Baily was zeer vermogend zegt gij?

— Dat is algemeen bekend.

— Welnu, dan zullen wij het er voorlopig maar voor moeten houden, dat men de arme jongen beroofd heeft, ging dr. Mungrove voort. Het is mij

tenminste niet bekend, dat hij persoonlijke vijanden had en dat zou ook zeer te verwonderen zijn, want hij was de oprechtheid en vriendelijkheid in persoon.

Weer volgde er een stilzwijgen.

Alle leden waren blijkbaar zeer onder de indruk van deze vreselijke dood van een jongeman, die zij nog enkele dagen geleden in de bloei van zijn jeugd, opgewekt en vrolijk hadden gezien.

— Het is een zonderlinge zaak, mompelde Raffles.

— Ik ben zeer benieuwd, wat Baxter en Sullivan ervan terecht zullen brengen, vulde Brand de zin aan.

HOOFDSTUK II

RAFFLES STELT BELANG IN DE ZAAK

Er waren enige dagen verlopen, sedert het vinden van het verminkte lijk in de Theems.

De politie had naar alle streken van het kompas detectieven en geheime agenten gezonden, maar blijkbaar zonder het minste succes.

Reeds waren er een aantal te slechter naam en faam bekend staande individuen gearresteerd, die men echter bij gebrek aan bewijs, of omdat zij onmiddellijk hun alibi konden aantonen, moest loslaten.

De dagbladen bevatten kolommen lange verhalen van drijfjachten in East-End, Soho en andere beruchte wijken van Londen, waardoor de politie wel enige langgezochte boosdoeners in handen kreeg, maar niet de bedrijver van de afschuwelijke misdaad.

Het publiek werd ongeduldig.

Schrijvers van ingezonden stukken richtten bittere verwijten aan Scotland Yard.

Men vroeg waartoe al het geld diende, dat men aan de rechedienst ten koste legde.

Sommige zeer brutalen gingen zelfs zover, te vragen waarom mijnheer Baxter niet reeds lang zijn ontslag ge-

nomen had.

De dader bleef onvindbaar.

Geen spoor, geen enkele aanwijzing, niets.

De politie dregde de hele rivier af, naar het mes, waarmee de misdaad gepleegd moest zijn. Evenals naar de kleren van het slachtoffer.

Zij deed onderzoek bij alle winkeliers, handelaars en fabrikanten van zeildoek, zonder enig resultaat.

Zij onderwierp de ongelukkige schuitenvoerder, die het lijk gevonden had, aan een kruisverhoor, dat de arme man van het verstand dreigde te beroven.

Alles tevergeefs.

Op de vijfde dag, nadat Raffles het bericht in de Windsor club had voorgelezen, bevond hij zich met Charles Brand, in de eetzaal van de villa, die hij als lord William Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde.

Hij had het ochtendblad van de « Times » in de hand en las aandachtig met een spottend glimlachje om zijn mond, een verslag van Baxter's jongste nasporingen.

Van tijd tot tijd uitte hij een dof gebrom, waarvan Brand de aard en de betekenis maar al te goed kende.

— Het gaat zeker niet al te goed? vroeg de jonge man na enkele ogenblikken.

— Het gaat allerbelabberdst.

— Wat is hij nu aan het doen, onze goede Baxter?

— Hij heeft gister nacht een klopjacht in Battersea Park laten houden, riep Raffles grimmig uit.

— Is de man gek geworden? riep Brand verbaasd. Wat denkt hij in Battersea Park te vinden?

— Dat mag de hemel weten. Battersea Park ligt omstreeks 7 Engelse mijlen van de plek, waar het lichaam werd gevonden, langs de Theems, en dat nog wel stroomafwärts. Hoe de man er toe komt, om daar nasporingen te doen, is mij een raadsel.

— Wat denk jij zelf van de zaak, Edward?

— Ik vind het een zeer vreemde, zeer ingewikkelde en zeer raadselachtige zaak, antwoordde Raffles op ernstige toon.

— Heb je er al enig inzicht in?

— Eerlijk gezegd, neen. Althans nog maar zeer weinig. Maar zoveel begrijp ik er wel van, dat ik er zeker van ben, dat al dat geknoel van onze vriend Baxter tot niets leidt. De man zoekt naar een alledaagse moordenaar, maar ik vraag je, zou zo'n vent tot doorzagen van het schadelok overgaan? Wat mag daar in 's hemelsnaam het doel van zijn geweest?

— Ja, dat ontgaat mij ook.

— En toch, Charles, toch geloof ik, dat wij juist daarin de sleutel van het geheim zullen moeten zoeken. Om dat zo goed te kunnen verrichten als hier blijkbaar geschied is, moet men...

Raffles beëindigde de zin niet, maar streek zich nadenkend met twee uitgestoken vingers van de rechterhand over de slapen, zoals hij gewend was te doen als hij ingespannen over iets nadacht.

Plotseling wierp hij de krant neer en begon met grote, haastige passen het vertrek op en neer te lopen.

— Hoe laat werd het lichaam ook weer gevonden? vroeg hij.

— Om vijf uur 's naziddags.

— En toen was de ongelukkige ongeveer vier uur dood, nietwaar?

— Ja, volgens de dokter althans.

— Nu, we zullen het er voorlopig maar voor houden, dat die dokter zijn vak verstaat. Ik geloof, dat uit een en ander wel iets is af te leiden.

— Laat eens horen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het getij van de Theems liep gedurende die tijd van Oosten naar het Westen. Ergo, moet de moord ergens gepleegd zijn op een punt stroomopwaarts van de Theemstunnel.

— Die redenering is logisch.

— Blijft slechts de vraag waar zich dat punt bevindt.

— Maar dat is, dunkt mij, niet na te gaan, hernam Brand.

— Toch wel, zei Raffles kalm.

— Hoe dan?

— Eenvoudig door omstreeks dezelfde tijd iets in de Theems te deponeren, dat zo nauwkeurig mogelijk ~~het~~ gewicht heeft als het lichaam van John Baily.

— En vervolgens?

— Wel, vervolgens zouden wij niets anders behoeven te doen dan de afstand te meten van het punt, waar men dat voorwerp in het water zou gooien en dat waar men het ongeveer zes uur later uit zou opvissen.

— Waarachtig! riep Brand uit, die methode is nog zo kwaad niet.

— Dat meen ik ook. In ieder geval zou men op die manier de plek van de moord althans bij benadering kunnen vaststellen.

— En ben je van plan dat te doen? vroeg Brand.

— Ik voel er veel voor, zei Raffles langzaam. Ik wil je wel bekennen, dat deze zaak mijn bijzondere belangstelling heeft en het getreuzel van de politie is niet langer aan te zien.

— En zou je hen van je plannen op de hoogte willen brengen?

— Ik denk er niet aan. Ik heb Baxter een paar keren geholpen, maar deze zaak wil ik nu eens louter voor mijn eigen nut en genoegen trachten op te lossen.

— Wanneer begin je ermee?

— Zo gauw mogelijk. Je weet, als ik mij eenmaal zo iets voorneem, dan aarzel ik niet lang.

— Kan ik je assisteren?

— Ja zeker. En goed ook.

— Op welke wijze?

— Ten eerste door mij eens je gewicht op te geven. Jij bent bijna even lang en van dezelfde omvang als John Baily was. Jullie beiden gewicht zal hoogstens een paar kilo uiteenlopen.

— Ik weeg twee-en-zeventig kilo.

— Vraag dan eens aan Henderson, of hij je wil helpen, een pak te maken, dat ongeveer de vorm heeft als het pak dat uit de Theems is opgehaald. Dan gaan wij met z'n drieën het pak in de Theems deponeren en achterna varen.

Brand ging naar Henderson, om met de chauffeur het verzoek van zijn vriend te gaan uitvoeren.

Wat Raffles betreft, deze begaf zich naar zijn slaapkamer, ontdeed zich daar van zijn bovenkleding en zocht in een van de geheime kleerkasten een schipperscostuum bij elkaar, zoals de kapiteins van de kleine sleepboten ze meestal dragen, die de grote vrachtschuiten over de Theems slepen.

Daarna liet hij zijn gelaat een zodanige verandering ondergaan, door middel van een pruik en schmink, dat hij zichzelf in de spiegel nauwelijks herkende.

Juist toen hij hiermee gereed was, trad Brand het vertrek binnen.

De jonge man uitte een kreet van verbazing, toen hij Raffles onder deze vermomming zag.

— Hoe vaak ik je ook onder een ander uiterlijk zie, riep hij uit, treft mij telkens opnieuw jouw talent om je onkenbaar te maken. Ik geloof niet, dat er een acteur bestaat, die je in de grimeerkunst evenaart.

— Hoe staat het met je pak? vroeg Raffles.

— Klaar.

— Hebben jullie het nagewogen?

— Ja, op de bascule in de garage. t Klopt.

— Fijn. Heb je Henderson gezegd, dat hij zich gereed moest houden?

— Hij is dadelijk tot je dienst.

— Kleed je dan, evenals ik, in een schippersuniform en kom dan in de bibliotheek bij mij. Ik zal Henderson door de huistelefoon zeggen, dat hij daar ook komt.

Brand ging naar zijn slaapkamer, zette zich daar voor de spiegel en had zich ook spoedig zelf vermomd.

Nadat hij hiermede gereed was, begaf hij zich naar de bibliotheek.

Raffles en Henderson waren daar reeds aanwezig.

De chauffeur had zich op aanwijzing van zijn meester in een gewoon werkpak gestoken.

— Heb je al een boot op het oog? vroeg Brand.

— Wij zullen wel ergens een sleepbootje huren, antwoordde Raffles.

— Mooi zo, op weg dan maar! riep Brand uit.

De drie mannen begaven zich door het park, naar de kleine deur, die uitkwam in een zijstraat, waar nooit een levende ziel te ontwaren viel.

Raffles duwde de deur open.

Op straat stond een oude auto geparkeerd, die steeds voor dergelijke ondernemingen gebruikt werd.

Voor de deur lang een in zeldzaam genaaid pak, dat veel overeenkomst vertoonde met het lugubere pak, dat enkele dagen geleden uit de Theems was opgehaald.

Henderson en Brand namen het pak ieder aan een kant op en droegen het in de auto.

Henderson nam achter het stuurwiel plaats en stuurde de wagen in volle vaart door de Cromwellstreet over het Waterloo place en langs de Admiraliteit naar het Victoria Embankment.

— Ik weet een goed adres voor het huren van dergelijke bootjes, zei Brand.

— Waar dan? vroeg Raffles.

— Op de Tower-wharf.

Op dat ogenblik stopte de auto en Henderson stak het hoofd om de hoek van het portier.

— Gij hebt mij gezegd, tot aan de Theemskade te rijden, mylord, zei de chauffeur. Waarheen gaat de tocht verder?

— Naar de Tower van Londen. Stop

bij de werf.

De tocht werd voortgezet.

Aan het einde van de Victoriakade gekomen, sloeg de auto ter hoogte van de Black Friars Bridge de Upper Thamesstreet in, en stopte ten slotte juist aan de ingang van de werf, niet ver van de bekende Tower.

De beide vrienden sprongen uit de auto.

— Wacht hier even, James, wij zijn aanstonds terug, zei Raffles.

Met snelle schreden liepen zij de werf op en vroegen aan de portier, die in zijn loge zat, de baas te spreken.

De portier wees hen naar een kleine loods, waar het woord «kantoor» boven een groen geschilderde deur, hun nu de weg wees.

Zij klopten aan en traden een vertrek binnen, waar de directeur van de werf en enige klerken zaten te schrijven.

— Kunt gij mij een klein stoombootje verhuren, mijnheer? vroeg Raffles, terwijl hij zich rechtstreeks tot de directeur wendde.

— Voor hoe lang? vroeg deze.

— Ik zal het wel de hele dag nodig hebben.

— Kunt gij een borgstelling storten?

— Hoeveel?

— Tweehonderd pond is voldoende. Ik zal u de «Mary Ann» geven als gij tenminste genoeg neemt met een bootje van negentig ton.

— Dat is ruimschoots voldoende, antwoordde Raffles. Is het direct beschikbaar?

— Dadelijk. Uw naam?

Raffles gaf de eerste de beste naam

op die hem inviel, stortte het gevraagde bedrag en trad met de directeur naar buiten, gevolgd door Brand.

Zij liepen naar een kleine steiger, waar het stoombootje, de «Mary Ann» gemeerd lag.

De machinist wilde zich juist aan boord begeven om het vuur te doven, toen de directeur hem aanhield.

— Even wachten, Tim, riep hij, je moet er weer op uit.

De machinist scheen dit minder leuk te vinden en schoot brommend zijn jekker weer aan, die hij over zijn arm had gehangen.

Raffles nam de man snel terzijde, en fluisterde hem in:

— Zeg, je zult niet te klagen hebben, Tim, er schiet een goede fooi op over.

Deze mededeling deed het met roet besmeerde gelaat van de man dadelijk ophelderen.

— Gaat er geen stoker mee? vroeg Brand.

— Gij kunt er tegen extra-betaling een meekrijgen, zei de directeur, maar het is niet nodig. De «Mary Ann» is altijd door twee man bediend; de stuurman en de machinist, die tegelijkertijd het vuur onderhoudt.

— Nu, de stuurman kunt gij ook thuislaten, zei Raffles brommend. Ik zie er toch zeker niet uit als iemand, die zelf geen roer kan vasthouden.

De directeur mat hem van het hoofd tot de voeten en zei toen lachend:

— Gij hebt gelijk. Men proeft op een mijl afstand de stuurman van de grote vaart uit u. Nu zoals gij wilt, dat kunt u dus uitsparen.

HOOFDSTUK III

HET ONDERZOEK OP DE RIVIER

Raffles en Brand begaven zich aan boord, en Tim, de machinist, daalde het smalle ijzeren laddertje naar de stookruimte af.

Brand zag niet zonder verbazing, dat Raffles de trossen losgooide en tot de machinist door de spreekbuis riep:

— Halve kracht vooruit.

— En ons pak? fluisterde hij, zodra de boot van wal was gestoken.

— Komt in orde, amice. Ik heb Henderson last gegeven ons even voorbij de Towerbridge op te wachten. Je weet dat er een steiger is tegenover de Nigh-

tingale Lane? Welnu, ik heb hem gezegd, dat hij daar op ons moet wachten.

Onder deze bedrijven was het stoombootje snel de Towerbridge onderdoorgeschoven en stevende nu op de aanlegplaats toe, waar zij twintig minuten later aankwamen.

Reeds in de verte konden zij Henderson naast de auto zien wachten.

Raffles gaf door de spreekbuis de machinist de nodige bevelen en weldra daarna lag de « Mary Ann » stil.

De machinist kwam het trapje op en stak zijn hoofd boven het dek uit.

— Wat is er aan de hand, baas? vroeg hij.

— We moeten hier een vrachtje aan boord nemen, Tim, zei Raffles. Vooruit Charles, help Henderson eens een handje als je wilt en zeg hem, dat hij nu wel naar huis kan gaan.

Brand sprong op de steiger en even daarna had hij, geholpen door de chauffeur het pak aan boord gedragen.

Vijf minuten later voer het bootje weer in volle vaart verder.

— Alles is nogal tamelijk ongemerkt in zijn werk gegaan, merkte Raffles op, die het roer ter hand had genomen. Blij toe, dat er geen nieuwsgierigen ons op de vingers hebben gekeken. A propos, hoe laat is het?

— Half twaalf.

— Dan kentert het tij over een half uur en dat is het moment, waarop het pak met het lijk van John Bally in het water dient geworpen.

Een half uur verliep.

Zij waren nu juist in het midden van de rivier, ongeveer ter hoogte van Bermondsey Wall, daar waar de rivier het breedst is.

Raffles liet de boot keren en stilleggen.

Hij vergewiste er zich van, dat er geen andere vaartuigen in de onmiddellijke nabijheid waren, en zei toen tot zijn metgezel:

— Het pak ligt vlak bij de verschansing, een goede duw en je kunt het alleen wel in het water schuiven.

— Met gemak, zei Brand.

Hij bukte zich en duwde het pak over het hellende dek in het gele water van

de Theems.

De « Mary Ann » bevond zich op dat ogenblik op dat gedeelte van de rivier, dat « The Pool » genoemd wordt.

Raffles keek op zijn horloge.

Het was precies twaalf uur.

Het pak werd direct door de stroom gegrepen, en zakte langzaam in de richting van de Towerbridge af.

Op dat ogenblik stak de machinist, die van het stilliggen midden in de rivier niets begreep, opnieuw het hoofd boven het luik van de machinekamer uit.

— Wat is er aan de hand, baas? vroeg hij. Blijven we hier liggen?

— Neen, antwoordde Raffles glimlachend, maak je niet ongerust, we gaan weer varen, maar heel langzaam.

— Zoals gij wilt, baas. Mij kan het niet schelen. Duurt het nog lang, denkt gij?

— Dat zal niet meevallen. Maar je hoeft geen zuur gezicht te trekken, want ik zal je goed betalen. Wat dunk je bijvoorbeeld van een extraatje van vijf pond sterling?

De ogen van de machinist schitterden.

— Voor dat sommetje, baas, wil ik desnoods tot vannacht twaalf uur hier blijven liggen.

— Dan zijn wij het eens.

Het hoofd van de machinist verdween.

— Langzaam vooruit, riep Raffles door de spreekbuis.

En toen begon er een eentonige tocht over de Theems.

Onafgebroken voeren zij achter het afdrijvende pak aan, onder de Towerbridge en de London Bridge door, tot vlak voor de Southwark Bridge.

Ter hoogte van de Clinkstreet keek Raffles op zijn horloge.

— Zes uur! riep hij uit. Oef. Het werd hoog tijd. Waar zijn we hier ergens Charles?

— Ongeveer driehonderd meter van de Southwark Bridge af.

— Prachtig, dat zullen wij dan vanavond eens op de plattegrond van Londen uitzetten.

— Moeten wij dat pak niet weer aan

boord nemen?

— Waarom zouden wij ons die moeite geven? zei Raffles onverschillig. Daarmede kan onze goede vriend Baxter zich nog wat amuseren. Ik verlang nu niets liever dan aan wal te gaan.

— En de « Mary Ann »?

Raffles krabde zich achter het oor.

— Dat is waar ook, zei hij. Die moet weer teruggebracht worden. Wacht, daar valt mij iets in.

— Volle kracht vooruit! riep hij door de spreekbuis.

— Wat ga je doen? vroeg Brand.

— Naar de aanlegplaats even voor de brug en dan de werf opbellen, dat zij iemand moeten zenden om de boot terug te brengen.

Even later lag de « Mary Ann » stil voor de steiger naast de zware peilers van de Southwark Bridge.

Raffles riep de machinist aan dek en deelde hem zijn voornemens mede, terwijl hij hem tegelijkertijd een « fiver » in de hand drukte.

Daarop riepen de beide vrienden een taxi aan en drie kwartier later zaten zij weer in de bibliotheek van hun huis.

— Nu zullen wij ons eerst van onze vermomming ontdoen, en dan gaan eten en vervolgens zullen wij eens zien wat de plattegrond van Londen ons vertelt, zei Raffles.

De beide mannen begaven zich naar hun slaapkamer en legden hun vermomming af, aten met smaak onder het genot van een glas wijn, staken elk een havana op en begaven zich opnieuw naar de bibliotheek.

— Geef mij nu eens een goede plattegrond, Charles, zei Raffles, terwijl hij zich in een gemakkelijke stoel liet vallen en een rookwolk uitblies.

Brand ging naar de grote boekenkast en kwam spoedig terug met een uitgebreide kaart van Londen, die hij op de tafel uitspreidde.

— Dat is een gemakkelijke kaart, zei Raffles. De afstanden staan er in kilometers en in Engelse mijlen op aangegeven. Heb je een passer bij de hand?

Charles ging naar een schrijftafel, dicht bij het raam en nam uit een der

laden een passerdoos die hij op de tafel legde.

— We zeggen dus, begon Raffles, dat we het pak in het water hebben geworpen bij het begin van Bermondsey Wall.

Hij zette de punt van het ene passerbeen op de aangeduide plek en vervolgde toen:

— Om zes uur bevond het pak zich op driehonderd meter van de Southwark Bridge, daar.

De tweede punt van de passer gleed naar de aangeduide plek.

Daarop zette Raffles de gemeten afstand uit op de kilometermaat onder aan de kaart, en zei:

— In drie uren heeft het pak hembreed een afstand afgelegd van twee-en-een-halve kilometer.

En nu zullen wij eens zien waar wij komen, als wij die twee-en-een-halve kilometer op onze kaart uitzetten stroomopwaarts, te beginnen bij de Theemstunnel, waarbij wij natuurlijk de scherpe bocht, die de rivier hier maakt, in aanmerking moeten nemen.

Hij maakte snel enige berekeningen en vervolgde toen:

— Ha... zo... De misdaad moet dus gepleegd zijn ter hoogte van het koninklijk dok.

— Maar daar staan in het geheel geen huizen, riep Brand uit.

— Ik weet wat je zeggen wilt, Brand. De misdaad moet natuurlijk in een gesloten huis zijn gepleegd, want zelfs in zulk een afgelegen wijk zou men niet onopgemerkt een menselijk lichaam in stukken kunnen snijden. Maar je vergist je, als je denkt dat daar in de buurt geen huizen zijn. Die zijn er wel degelijk, hoewel velen van zonderlinge aard.

— Wat dan?

— Men heeft daar een groot aantal verdachte huizen en dozijnen opknitten.

— Dat is waar ook, riep Brand uit. Wij zijn daar in de buurt van de werf en de dokken, dicht bij de Theemmondiging, waar de matrozen, de Chinezen en voorts allerlei raar gespuis bij-

eenkomt.

— Ik geloof wel te mogen aannemen, zei Raffles nadenkend, dat ik niet vermistast als ik zeg, dat de misdaad daar in de buurt gepleegd moet zijn.

— Vind je dat dit de zaak er duidelijker op maakt?

— Neen, integendeel, zei Raffles met een zucht. Zij wordt er veel meer nog eens zo duister door.

HOOFDSTUK IV

DE OPIUMKIT VAN WANG-SI

De volgende ochtend zaten de beide vrienden al vroeg aan het ontbijt, ieder in een gedeelte van de «Times» verdiept, toen Brand plotseling in een lach schoot, hetgeen zijn vriend verrast deed opkijken.

— Wat is er aan de hand, Charles? riep hij. Wat lees je daar? Je zult mij toch niet willen wijsmaken, dat er iets ~~zandjes~~ in de «Times» staat?

— Toch is het zo, al heeft het deftige blad het er volstrekt niet op aangelegd om grappig te zijn.

— Waar gaat het over?

— Over het pak. Je weet wel... ons pak.

— Dat is waar ook, ik had het moeten raden. Wat is er mee?

— Wel, het is door een politiebootje opgevisst, en vervolgens met veel geheimzinnigheid naar het lijkenhuisje gebracht. Daar is het geopend in het bijzijn van mijnheer Baxter, en die is waarachtig een lang betoog gaan houden over de inhoud.

— Wat hadden jullie er eigenlijk in gestopt?

— Een stapel talhout en een zak bederven aardappelen, het resultaat van een mislukte poging van Henderson om vlak bij de garage een aardappelveldje aan te leggen.

— En wat zei Baxter er van?

— Dat die aardappelen zand waren, hetwelk de misdadigers de justitie in de ogen hadden willen strooien.

— Dat is een beeldspraak, die onze goede Baxter eer aan doet, zei Raffles lachend. Nog meer?

— Ja van het talhout beweerde hij op plechtige toon, dat het de grondslag zou leggen, waarop hij het gebouw zijner

aanklacht zou optrekken.

— Nog mooier. En de linnen zak?

— Die linnen zak was het net, waarin de misdadiger zichzelf zou vangen.

— Onze goede Baxter was zeker erg hoog gestemd toen hij die prachtige speech afstak. Dus is die domoor van mening, dat die vondst in enig verband staat met de misdaad?

— Muurvast.

— Nu wij weten gelukkig veel beter. Heb je lust om mee te gaan en de zaak daar eens te onderzoeken?

— Je bedoelt bij de dokken? Ik verlang niets liever. Hoe zullen wij er heen gaan?

— Met onze motorsloep. Dat baart het minste opzien, want dan kunnen wij op het water blijven en alleen aan land gaan als wij dat nodig achten. Een auto komt daar in die achterbuurten maar hoogst zelden.

— Heb je Henderson al instructies gegeven?

— Ja, hij weet er alles van.

— Laat ons dan maar gauw gaan.

De beide vrienden begaven zich naar hun slaapkamer en staken zich daar in een sportpak.

— Zouden wij ons niet verder vermommen? vroeg Brand.

— Dat zullen wij op de boot doen. Ik heb voor ons beiden een stel matrozenpakken in de kajuit klaar laten leggen. Het is echter beter, dat we ons als gentlemen inschepen.

— Ja hebt gelijk. Waar ligt de «Swallow»?

— Hier dicht bij, aan de Charing Crossbridge.

De drie mannen verlieten het huis en Raffles riep de eerste de beste taxi

aan, en beval de chauffeur hem naar de genoemde brug te brengen.

Daar aangekomen, traden de twee mannen op een klein boothuis toe, waar behalve de «Swallow» nog enkele andere jachten van clubleden ondergebracht waren.

De baas die belast was met het toezicht over de boten, kwam hen tegemoet.

Blijkbaar had Raffles hem die ochtend reeds opgebeld.

— Is de «Swallow» gereed, Peder-son? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, antwoordde de man beleefd.

— Dan zullen wij aanstonds vertrekken, mijnheer Brand, zo wendde Raffles zich tot deze.

Beide stapten in de ranke motorboot, en waren spoedig onderweg.

Beurtelings daalden zij naar de ruime kajuit af en vermomden zich daar snel als matrozen van de grote vaart, waartoe zij de benodigdheden gereed vonden liggen, zoals Raffles gezegd had.

Binnen drie kwartier was de plaats van bestemming bereikt.

Zij stapten aan wal op een plek, waar het oog slechts op de zwartste zijde der wereldstad rustte, waar niets viel te zien dan beroekte, grauwe muren, gescheurd en scheefgezakt, met vuilgrijze raamkozijnen, gebarsten ruiten, en scheve deuren, waar het geroezemoes van de reusachtige handelsstad niets levendigs en opwekkends, maar eerder iets sombers had.

Als de zon scheen was het hier een naargeestige plek, en als het regende was het een oord van troosteloze ellende.

De smalle kade, waar Brand en Raffles voet aan wal zetten, was bezet met lage, smerige huisjes, voor het merendeel kroegen, bierhuizen voor de Hollandse en Deense, wijnhuizen voor de Franse en Italiaanse matrozen, en verder opiumkitten voor de Chinezen en voor wie er onder de Europeanen aan het opiumschiiven verslaafd waren.

Voor de deuren dezer afzichtelijke, wrakke huisjes stonden de eigenaars met de handen in de zakken naar het

drukke gewoel op de kade te kijken, tabak pruimend en rokend de meeste kerels met een gemene tronie, kaken als van een roofdier en vuisten als smidshamers.

— Hier moet het dus ergens zijn, zei Raffles, terwijl hij peinzend om zich heenkeek.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep Brand uit. Het is hier zo druk als in Fleetstreet.

— Hier zeker, maar zo is het niet overal. Verderop staan de opiumkitten verder uit elkaar en ook dichter bij het water. Kijk maar daarginds.

— Inderdaad, je hebt gelijk. Ik meen daar in de verte een paar huisjes te zien, die wel over het water heen gebouwd schijnen te zijn.

— Dat is niets verwonderlijks in deze buurt. Die huizen dienden vroeger vaak als pakhuizen. In vroegere eeuwen voeren de vrachtschuiten onder het huis, en werden aldus vlug volgeladen. Wij zullen er eens heenlopen. En zet ondertussen je ogen goed open.

Een tijd lang liepen zij zwijgend naast elkaar voort, slenterend als passagierende matrozen, die met hun tijd geen weg weten.

Brand had goed gezien.

Sommige dier huizen waren tot over het water uitgebouwd en rustten op palen, groen uitgeslagen en half vergaan, zoals trouwens de krotten zelf ook, die er uitzagen alsof zij ieder ogenblik konden instorten.

— Heel aantrekkelijk zien ze er niet uit, zei Brand, terwijl een onwillekeurige huivering hem over de rug liep.

— Je hebt gelijk. Zelfs nu het klaarlichte dag is, maken die krotten een sombere, akelige indruk. Wij zullen er eens binnengaan...

Een dier zonderling gebouwde huizen was een echte matrozenkroeg.

Boven de deur schommelde een roestig uithangbord, waarop met bijna onleesbaar geworden letters geschilderd stond: «In ye ole Fregat».

Boven dat opschrift was een buitengewoon roerige zee afgemaald, waarop een trotse viermaster schommelde.

Het schilderstuk was echter door de

tijd dermate uitgewist, dat men meer naar het onderwerp moest raden dan dat men het zag.

Raffles en Brand traden binnen.

De gelagkamer, laag van verdieping, met zwarttherookte balken, en waarin het licht slechts spaarzaam doordrong door een paar kleine, vuile vensters, die op de rivier uitzagen, was op dit vroege uur nog geheel verlaten.

De waard, een potige kerel met een ruw, ongeschoren gelaat en vuurrood haar, stond achter de toonbank, te geeuwen, toen de vroege bezoekers binnentraden.

— Whisky! beval Raffles kortaf, terwijl hij en Brand zich naar het tafeltje begaven, dat voor een klein raam in een soort erker was neergezet, aan de kant van het water.

— Whisky? grinnikte de waard. Nou al?

Hij schonk een paar glazen, die er ~~vreemde~~ vriendelijk uitzagen, vol met een verdacht goedje, dat het midden tussen spiritus en benzine scheen te houden, en op de tong brandde als peper.

De waard keek met zijn spleetogen aandachtig naar de twee gewaande matrozen en knoopte een praatje aan:

— Lang aan wal?

— Twee uur, bromde Raffles.

— Grote vaart zeker?

— Buenos-Aires.

— Dat is ook niet om de hoek. Goed centen verdiend?

— Gaat nogal. Vijftig pond schoon overgehouden.

— Nou, in deze tijden.

Het gesprek stokte even.

Raffles vatte het opnieuw op.

— Kitten in de buurt? vroeg hij, de waard loerend aanziend.

— Hier vlak naast. Ben jij ook al van de schuivende gemeente, maat? Zou men je niet aanzien.

— Och... af en toe eens... antwoordde Raffles knorrig. Als ik zo eens aan wal ben, je begrijpt.

— Ik begrijp er alles van. Dan moet je hier naast zijn, bij Wang-Si, die heeft best goedje.

— Dank je, zei Raffles kortaf.

Op dat ogenblik kwamen er een paar andere gasten binnen, waarmee de waard zich ging bemoeien.

Raffles en Brand bleven alleen in de erker.

— Een buitengewoon afstotend type! fluisterde Brand.

— Je hebt toch geen vermoedens?

— Niet in het minst. Het slachtoffer zou desnoods door hem gedood kunnen zijn, maar het is stellig niet door hem in stukken gesneden. Ik herhaal nogmaals, dat dit het werk is van een vakman.

— Van een dokter dus?

— Beter gezegd: van een chirurg. En die trepanatie, die schedelsnede, wat ter wereld...?

Raffles voleindigde de zin niet, maar keek met starende blik door het smoezelige raam naar het vuilgele water van de Theems, dat onder het venster stroomde.

Alles was donker, vuil, kil en troosteloos wat het oog op deze naargeestige plek ontwaarde.

Een grijze lucht hing laag boven het groezelige water.

Raffles zuchtte diep.

Lange tijd zwegen beiden.

Toen stond Raffles met een ruk ongeduldig op.

— Hier vinden wij niets, Charles, zei hij fluisterend.

— Maar die waard.

— Die waard kan schuldig zijn, ik herhaal het, maar wat zou het ons geven, dat te vermoeden, als wij het niet zeker weten; als wij hier in dit afschuwelijk drankhuis niet op ons gemak een onderzoek kunnen instellen? Ik zeg je...

Eensklaps brak Raffles de zin af.

Hij keek met de grootste aandacht door het raam van de erker naar de rivier.

Brand volgde de richting van zijn blik.

In de verte naderde snel een klein, sierlijk motorbootje.

Er bevond zich slechts een persoon in, een man van buitengewone lengte.

Hij was tot aan de kin in een lange zwarte mantel gehuld, en zijn vilthoed met brede rand was zo diep in zijn ogen

gedrukt, dat er van zijn gelaat zo goed als niets te bespeuren was.

Brand wilde een opmerking maken. Hij had er echter de tijd niet toe. Raffles fluisterde hem toe:

— Blijf hier wachten tot ik terug kom.

Het volgend ogenblik was de Grote Onbekende de gelagkamer uitgesneld.

Charles verloor het motorbootje niet uit het oog.

Het had nu het midden van de rivier verlaten en stevende recht op de oever aan.

Eerst meende de jongeman dat het juist op de matrozenkroeg aanhield, maar de bestuurder draaide het roer om en het bootje gleed nu langzaam onder het venster van de erker door, om aan de achterkant van de opiumkit van Wang-Si te meren.

Behoedzaam opende Brand het venster en keek naar buiten.

Hij kon het motorbootje nu duidelijk op enige afstand zien liggen.

De man met de zwarte mantel was snel aan wal gesprongen en had het bootje door middel van een dunne ket-

ting aan een meerpaal vastgelegd.

Daarop keek hij van onder de rand van zijn grote hoed aandachtig rond en snelde toen langs de blinde zijmuur van het opiumhol weg, blijkbaar naar de voorzijde, zodat Brand hem uit het oog verloor.

Juist wilde hij zijn hoofd terugtrekken, toen iets anders zijn aandacht trok.

Een matroos, blijkbaar beschonken, kwam aan de andere kant van de erker te voorschijn en zwalkte langs de kade naar het motorbootje.

Brand's ogen schitterden.

Die matroos was zijn vriend, Raffles.

Met onzekere schreden en dwaas gebarende armen, strompelde Raffles op het bootje af, bleef daar even staan, bukte zich, bekeek blijkbaar met de grootste aandacht de voorsteven van het bootje, richtte zich weer op, strompelde verder, en verdween uit het gezicht.

Een kwartier verstreek.

Eindelijk ging de deur weer open. Raffles trad binnen.

Het eerste wat Brand opviel was de trek van verbazing, die op het gelaat van zijn vriend lag.

HOOFDSTUK V

WIE IS HET ?

Langzaam trad Raffles op het tafeltje toe en liet zich op een stoel neervallen.

Zijn linkerhand rustte zwaar op het tafelblad, terwijl hij zich met de rechter herhaaldelijk over het voorhoofd wreef.

Brand keek hem nieuwsgierig aan.

— Iets ontdekt? vroeg hij eindelijk fluisterend, verbaasd over de houding van de Grote Onbekende.

— Ja! antwoordde Raffles, bijna onhoorbaar. Ik heb inderdaad wat ontdekt.

— Is de man van het motorbootje nu in de opiumkit van Wang-Si?

— Dat moet wel.

— Ben je er geweest?

— Een kwartier.

— En heb je die vreemde man in zijn zwarte mantel herkend? vroeg Brand.

Raffles haalde de schouders op.

— Herkend? Ik heb hem in 't geheel niet gezien.

— Wat zeg je? riep Brand verbaasd uit. Hij moet er toch binnen zijn gegaan. Ik zag hem langs de muur van de opiumkit sluipen.

— En ik zag hem binnengaan, bromde Raffles op doffe toon. En toch heb ik hem niet gezien, ofschoon ik geen minuut na hem binnentrad.

— Maar hoe is dat mogelijk?

— Wang-Si zei, dat er sinds een uur

niemand bij hem was in- of uitgegaan.

— Dat is te sterk. Dan is die vent vast in het komplot. Dan is die man in het zwart...

— Ik weet wat je zeggen wilt. Weet je wat ik bij het bootje deed?

— Dat kan ik wel raden: je wilde de naam op de boeg lezen.

— Juist.

— Welnu?

— Het motorbootje heet «Lady-smith».

— Wat? Maar dan moet het de boot van Lord Fenchurch, ons medelid van de Windsor Club zijn, die dat bootje korte tijd geleden voor zich heeft laten bouwen. Maar...

— Aarzel niet, Charles. Zeg wat je denkt.

— Maar zou dan misschien Lord Fenchurch de man zijn, die wij zoeken?

— Het is inderdaad vreemd, dat een zo vermogend edelman met zijn motorbootje hier in deze afschuwelijke buurt komt. En als hij het was, dan kwam hij hier stellig niet met bedoelingen. Maar hij is het niet.

— Is hij het niet? En je hebt hem niet herkend.

— Zijn gelaatstrekken niet, maar zijn gestalte heb ik goed waargenomen. En dat was niet het figuur van Graaf Fenchurch, die bijna een hoofd kleiner, en veel dikker is.

— Maar wie is het dan? riep Brand uit.

— Als ik dat wist, Charles, zei Raffles enigszins ongeduldig, dan zouden wij hier niet als gekken tegenover elkaar zitten, maar wat kunnen doen.

— Heb je nog meer aan het bootje kunnen ontdekken?

— Niet er aan, maar er in.

— Wat dan?

— Een chirurgijnskoffertje van marokijn leder.

— Dus dan zou de bestuurder van de motorboot...

— Daaraan behoef je niet te twifelen. Als die man met zijn zwarte mantel, die zijn gelaat zo zorgvuldig verborgen hield, en die door Wang-Si wordt binnengeloodst in zijn opiumhol, niet zelf de misdaad heeft gepleegd, dan

heeft hij er toch zeker de behulpzame hand bij geboden.

— Zou misschien Wang-Si.....

— Neen. Onmogelijk. Hij zou wellicht de ongelukkige John Baily de dodelijke slag hebben kunnen toebrengen, maar de trepanatie... de trepanatie. Neen, duizendmaal neen. Wang-Si heeft dat zelf niet gedaan. Hij kan hoogstens een medeplichtige zijn. Bedenk toch, dat het lijk niet het geringste spoor van geweld vertoonde, geen schotwond, geen steekwond, zelfs geen blauwe plek. Hoe meer ik de zaak beschouw, hoe raadselachtiger zij mij toeschijnt.

— Had je Wang-Si niet kunnen overmeesteren?

— Hij was door drie Chinese bedienden omringd, en er waren bovendien klanten in het opiumhol.

— Heb je niet kunnen vragen, of iemand de vreemdeling in het zwart gezien had?

— Neen, maar dat had toch geen resultaat gehad.

In dat huis zijn natuurlijk geheime vertrekken en schuilhoeken. Toen ik binnenkwam, moest ik eerst een lange gang door, en vervolgens een trap van twaalf treden op, alvorens ik de kamer met de kribben voor de opiumschiivers bereikte, waar ik Wang-Si aantrof. En in die gang alleen had ik reeds vier zijdeuren opgemerkt. Die Chinees heeft er natuurlijk het motorbootje zien aankomen, en de geheimzinnige vreemdeling dadelijk naar een of ander verborgen vertrek geleid, dat alleen aan hem bekend is. Maar stil.

Raffles greep Brand bij de arm en trok hem van het raam weg.

Hij zelf drukte zich tegen de muur en wierp voorzichtig een blik uit het venster.

— Wat is er? fluisterde Brand, die van zijn plaats niet kon zien wat er buiten voorviel.

— Wang-Si komt uit zijn hol.

— Wat doet hij?

— Hij loert rond en gaat nu snel naar de waterkant.

— En nu?

— Nu bukt hij zich bliksemsnel, neemt de koffer met de instrumenten

uit het bootje en snelt nu als een haas weer naar zijn hol terug.

— Vreemd.

— Neen, toch niet. Zoiets had ik wel verwacht. De man met de mantel schijnt die snijwerktuigen hier te hebben gebruikt, en weer te willen gebruiken.

— Zullen wij hem nagaan?

— Dat doen we. Vooruit.

Maar opnieuw greep Raffles zijn vriend bij de arm, en zei fluisterend:

— Hij zal toch geen auto bij de hand hebben? Dan zou hij ons ontkomen, want het is onmogelijk, hier in de buurt een taxi te krijgen.

Raffles liep snel naar de voorzijde van de gelagkamer en keek uit het raam.

Er was niets in de buurt te zien, dat op een auto geleek.

Enigszins gerustgesteld keerde Raffles weder naar de erker terug.

— Er is niets te zien, fluisterde hij. Wij zullen verstandig doen als wij maken, dat wij weg komen en de boot gereed houden.

— Loopt dat bootje «Ladysmith» snel?

— Als de duivel.

— Zo snel als de «Swallow»?

— Op zijn minst. Bij de proeftocht haalde het niet minder dan veertig knopen.

— Drommels. Dan zullen wij moeite genoeg hebben om bij te blijven.

— Dat zullen wij, en daarom: als de duvelkater weg.

Raffles betaalde de vertering en de beide vrienden verlieten het drankhuis.

Aanvankelijk namen zij de slenterende gang van passagierende matrozen aan, maar zodra zij uit het gezicht waren, renden zij naar het botenhuis, en haalden zelf de «Swallow» te voorschijn.

Het was geen seconde te vroeg.

Nauwelijks hadden zij plaats genomen. Raffles aan het roer en Brand bij de motor, en stevenden zij het kleine haventje uit, of op een honderd meter afstand stroomafwaarts kwam de «La-

dysmith» aanzetten.

De lange man in de zwarte mantel stond recht overeind, onbeweeglijk als een standbeeld, achter het roer.

Van zijn gezicht was bijna niets te zien, daar kin en mond in de hoge mantelkraag schuil gingen.

Ofschoon de «Ladysmith» nauwelijks in beweging kon zijn gebracht, had de boot reeds zoveel gang, dat het water in de vorm van twee fonteinen hoog boven de spitse boeg opspoot.

— Dat satanase ding loopt als een renpaard, riep Brand woedend uit, terwijl hij vol gas gaf.

— Ja, Charles, zei Raffles mistroostig. Ik had de «Zeearend» en niet deze boot moeten nemen. Die loopt vijfen-veertig knopen. Enfin, gedane zaken nemen geen keer; wij zullen uit de «Swallow» zien te halen wat er in zit.

— Wij zijn die andere boot in ieder geval een honderd meter voor, en straks moet hij ons toch voorbij.

— Maak je er geen illusies over, dat dit lang zal duren, zei Raffles. Binnen tien minuten heeft hij ons te pakken.

De Grote Onbekende bleek goed te hebben gezien.

Er waren geen volle tien minuten verstreken, of de boeg van de «Ladysmith» bevond zich op gelijke hoogte met de achtersteven van de «Swallow».

Met buitengewone bekwaamheid en vaste hand stuurde de man met de mantel het ranke vaartuig door de schepen heen, die kris en kras over de Theems voeren.

Op ongeveer tien meter afstand voer de «Ladysmith» voorbij.

En terwijl dit geschiedde, wendde de lange, zwarte man het hoofd langzaam naar het motorbootje met de beide gewaande matrozen aan boord.

Dadelijk keerde hij het weer af, om op het vaarwater te letten.

Een ondeelbaar ogenblik echter had Raffles zijn ogen kunnen zien. Het waren ogen van een zeldzame, lichtgrijze kleur, met grote zwarte pupillen...

HOOFDSTUK VI

HET LIJKENHUIS

Pas toen Raffles moest inzien, dat iedere poging om de «Ladysmith» in te halen, onbegonnen werk was, ontspannen zich zijn trekken, en vertoonde zich een trek van kalme berusting op zijn mannelijk gelaat.

— Voor ditmaal kunnen wij ons wel als geklopt beschouwen, Charles, zei hij kalm, terwijl hij de boot wat meer onder de wal bracht.

— Dat geloof ik ook, beaamde deze op spijtige toon.

Tegen het onmogelijke valt niet te vechten, laten wij dat bedenken, bij wijze van troost.

— Wel, ja. Wat gaan we nu het eerst doen?

— Een hanje eten.

— Vervolgens?

— Een bezoek brengen aan Lord Fenchurch.

Intussen was van de «Ladysmith» geen spoor meer te bekennen.

Tijdens de gehele duur van de achtervolging had Raffles slechts enkele woorden gesproken.

Zijn dunne lippen waren dicht opeen geknepen gebleven, en zijn arendsogen hadden strak voor zich uit getuurd naar het enige voorwerp, dat zijn belangstelling kon gaande maken: de renboot van Lord Fenchurch.

— Wat ik zeggen wilde, hernam Raffles na enige tijd, heb jij de ogen van die zonderlinge stuurman gezien?

— Neen.

— Ik wel; ze waren licht grijs en hun blik heeft mij zonderling getroffen. Het is mij ook alsof ik die ogen meer gezien heb.

Raffles streek zich peinzend met de linkerhand over het voorhoofd.

Een half uur verstreek, zonder dat er een woord gesproken werd.

Eensklaps slaakte Charles een kreet, en wees naar een voorwerp, dat op ongeveer vijftig meter afstand aan bak-

boord langzaam met de stroom meedreef.

Het stak omstreeks een halve voet boven de oppervlakte van het water uit en had een zwarte kleur.

Raffles keek metijd opengesperde ogen naar het voorwerp, dat zacht met de golven op en neer wiegde.

Zijn gelaat was, door de schminklaag heen, vaalbleek geworden.

— Alweer? hoorde Brand hem hees mompelen.

Juist wilde Raffles op het zwarte ding afstevenen, toen de opvarenden van een grote sleepboot, die vlak langs het voorwerp voer, hem voor waren.

Hij zag, hoe een der mannen aan boord van de sleepboot een bootshaak in het zwarte ding sloeg.

Daarop kwam er nog een man toeschieten, toen nog een.

Het ding was zeker zeer zwaar.

Met zijn drieën hesen zij het eindelijk aan boord.

De «Swallow» voer in dezelfde richting als de sleepboot.

Vijf minuten verstreken.

Toen weerklonk er ineens een kreet van afgrijzen over het traag kabbelende water van de rivier.

Brand huiverde.

— Wat was dat? vroeg hij op schorre toon.

— Kun je het niet raden? was de wedervraag van Raffles. Zij hebben zoeven ontdekt, wat de schuitenvoerders een paar dagen geleden ontdekten.

— Dus een nieuw slachtoffer?

— Ongetwijfeld. Kom, laten wij voortmaken. Ik wil niet als getuige gehoord worden in deze zaak. Geef volgas, Charles.

De jongeman haalde opnieuw de hefboom over, de «Swallow» schoot weer snel over het water en had binnen enkele minuten de sleepboot ver achter zich gelaten.

De motorboot bevond zich nu ter

hoogte van de Tower Bridge.

— Ga je verkleden, amice, zei Raffles. Wij kunnen ons, zoals wij nu zijn, niet bij graaf Fenchurch vertonen. Ik zal wel op de motor letten.

— Weet je waar Lord Fenchurch woont?

— Ja, in Cannon street, dicht bij de Southwark Bridge. Maak nu voort.

Brand verdween in de kajuit, en keerde tien minuten later terug in zijn blauw sportpak, als onafscheidelijk metgezel van Lord William Aberdeen.

Raffles daalde nu op zijn beurt in de kajuit af, na het roer aan Brand te hebben toevertrouwd, en had eveneens in korte tijd zijn uiterlijk weer veranderd.

Nog een kwartier en zij maakten vast aan de grote massieve pijler van de Southwark Bridge, vlak voor het boothuis van de Royal Marine Yacht Club, waarvan Lord Aberdeen sedert jaren lid was.

Brand nam het valies met de verkleedingsstukken en pruiken ter hand, en de beide vrienden beklommen snel de trap die naar het Thames Embankment voert.

Tien minuten lopens brachten hen in de brede Cannonstreet, waar Raffles een bronzen deurklopper bewerkte van een deftig herenhuis.

Er verliep enige tijd, voor de deur werd opengedaan.

Een oude bediende met spierwit haar stond de bezoekers te woord.

— Goede vriend, zei Raffles, ik wens te gaarne uw meester te spreken over een zaak die geen uitstel kan lijden. Ik ben Lord Aberdeen.

— Mijn meester is niet thuis, mylord zei de bediende op doffe toon.

— Dat spijt me, zei Raffles, wiens verbazing toenam, toen de butler zich vertrouwelijk voorover boog en bijna fluisterend zei:

— Gij zijt immers de vice-president van de Windsor Club, waarvan Lord Fenchurch lid is?

— Zeker! Maar waarom vraagt gij dat? riep Raffles ongerust uit.

— Omdat mijn meester gisteravond dadelijk na het diner het huis verlaten

heeft, en wij hem sedert dat ogenblik niet hebben teruggezien, zei de oude bediende, die moeite had zijn nervositeit te onderdrukken.

— Dus vannacht is de graaf niet thuis geweest? riep Raffles door een bang voorgevoel aangegrepen.

— Ja, mylord, en dat is nooit gebeurd sedert de studententijd van mijn meester. En indien het al eens gebeurd, omdat de graaf op reis was, dan wisten wij toch allen op de minuut na, wanneer hij zou terug keren.

— Dus hij heeft ook niet gezegd, waarheen hij ging?

— Neen, mylord. Hij zei aan de hertog van Argyll, zijn vader, dat hij een afspraak had met een vriend, en voor elf uur weer thuis zou zijn.

— Was hij in een ongewone goedmoedstoestand, voor hij vertrok?

— Hij leek mij wel wat opgewonden en gehaast toe, mylord. Ik zou u wel bij de hertog en Lady Argyll aandienen maar ik weet waarlijk niet, of zij wel in een toestand zijn om u...

— Neen, nee, laat dat maar, goede vriend, zei Raffles haastig. Ik wil hen niet lastig vallen op dit ogenblik.

— Gij kunt ons dus niets mededelen, mylord? Gij hebt geen vermoeden, waar mijn jonge meester kan zijn? vroeg de butler.

Raffles beet zich op de lippen.

Hij keek de bediende in het trouwe, gerimpelde gelaat en zei toen op ernstige toon:

— Ik heb een vermoeden, maar dat is zo vreselijk, dat ik het u niet durf zeggen; misschien blijft er nog een flauwe hoop. Kom mee, mijnheer Brand wij kunnen hier niets uitrichten.

Hij knikte de bediende toe en verwijderde zich snel, door Brand gevolgd. Geruime tijd liepen zij zwijgend voort.

— Waar gaan wij naar toe? vroeg Brand eindelijk.

— Naar het lijkenhuis aan de Theemskade.

— Denk je daar het lijk van de vermoorde te zullen vinden?

— Ja. Daarheen is het stellig het eerst vervoerd, zoals gebruikelijk is

met lijken, die uit de rivier worden opgevist.

— Ik behoef wel niet te vragen wie je daar denkt te vinden?

— Dat zul je wel begrijpen. Graaf Fenchurch in stukken gesneden en getrepaneerd.

— Maar dan hebben wij met een gek, een hoogst gevaarlijke maniak te doen! riep Brand ontsteld uit.

— Tot die overtuiging ben ik al sinds enige uren gekomen.

— En heb je vermoedens?

— Ja, maar ik durf niets zeggen, voor ik bewijzen heb. Ik wil geen zo vreselijke beschuldiging uiten, voor ik vaste grond onder de voeten heb. Maar daar zijn wij aan het lijkenhuisje.

— Het wordt door nieuwsgleringen belegerd. Zou men ons wel toelaten? vroeg Brand.

— Laat dat maar aan mij over.

Snel liepen zij door tot zij de achterste rij van de menigte bereikt hadden, die om het sombere huisje heendrong, op een afstand gehouden door een aantal politieagenten.

Raffles riep een der beambten bij zich, en zei op fluisterende toon:

— Goede vriend, ik voer zoëven met mijn vriend in mijn motorjacht op de Theems en was in het voorbijgaan getuige van het ophalen van een zwart, zwaar voorwerp uit het water.

— Ah, mijnheer kan misschien inlichtingen geven? vroeg de agent beleefd.

— Dat geloof ik wel.

— Uw naam?

— Lord Aberdeen, Cromwellstreet. Ik heb een ernstig vermoeden, dat het pak het lijk van een der leden van onze club bevat.

— Dan zal ik u onmiddellijk bij de brigadier brengen, mylord, riep de agent uit. Vooruit mensen, maak eens wat ruimte.

Onwillig maakte de menigte een smalle doortocht voor de drie mannen vrij.

Raffles en Brand baanden zich achter de agent een weg naar het lijkenhuisje en stonden even later in een klein vertrekje voor de dienstdoende brigadier, aan wie de agent in enkele woorden

rapport uitbracht.

— Ik zal u bij de vermoorde brengen, mylord, want dat hier een moord gepleegd is, spreekt van zelf, zei de brigadier. Maar ik hoop voor u, dat gij sterke zenuwen hebt, want het is een gruwelijk gezicht.

— Ik heb veel afschuwelijks in mijn leven gezien, zei Raffles op sombere toon. Er is niet veel meer, dat mij schrik of afkeer inboezemt. Breng mij bij het lijk.

Daarop wendde hij zich tot Brand, en zei:

— Gij hebt degene die wij op het oog hebben eveneens gekend, mijnheer Brand. Durft gij mij vergezellen? Maar ik wil er u niet toe dwingen.

— Ik hoop genoeg zelfbeheersing te bezitten, mylord, zei Brand eenvoudig.

— Wees dan zo goed, mij te volgen, heren, verzocht de brigadier.

Hij opende een deur, betrad een smalle, kille betegelde gang, en opende een tweede deur.

De drie mannen bevonden zich in de lijkenkamer.

Door een lantaarn in de lage zoldering drong het daglicht binnen. Ramen waren er niet. Het was geheel uit natuursteen gebouwd.

Een der zijden werd ingenomen door een grote, granieten tafel, waarvan het vlak flauw helde. De onderkant daarvan werd afgesloten door een goot, die het water afvoerde, dat onafgebroken door een regentoesel in fijne straaltjes aan het bovenende van het granieten tafelblad werd uitgegoten.

Een laag hekwerk met dikke staven scheidde deze tafel van het vertrek, waar slechts een withouten tafel en twee matten stoelen stonden.

Raffles trad zonder enige aarzeling op de granieten tafel toe. Zijn scherp getekende trekken verrieden geen spoor van vrees of afkeer, afschoon hij bleker was dan gewoonlijk.

Midden op het blad lag een bloedige massa: het overblijfsel van wat eens een mens was geweest, in stukken gesneden en onthoofd...

Slechts enkele ogenblikken vestigde Raffles de blikken strak op het hoofd,

Wat Brand betreft, hoe sterk hij ook meende te zijn, toch moest hij zich met beide handen aan de staven van het hek vastgrijpen om zich staande te houden.

Raffles keerde zich naar de brigadier om, die zwijgend met afgewend gelaat op een afstand was blijven staan, en zijn stem klonk dof, toen hij verklaarde:

— Ik, lord William Aberdeen, verklaar dat dit het lijk is van graaf Woodrow Fenchurch, lid van de Windsor Club, waarvan ik vice-president ben.

— En gij, mijnheer? zo wendde de brigadier zich tot Brand, wiens gelaat witter was dan krijt.

— Het is Lord Fenchurch, fluisterde hij bijna onhoorbaar. Zijn gelaat is slechts weinig misvormd.

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, mylord, zei de politiebeanbte. Wij kunnen thans de familie van de ongelukkige inlichten en de zaak in handen der justitie overgeven.

— Heeft de coroner de moordenaar van de jonge graaf John Baily reeds ontdekt? vroeg Raffles scherp.

— Nog niet, helaas, mylord. Maar ik verzeker u, dat wij doen wat wij kunnen. Inspecteur Sullivan is dag en nacht in de weer.

— Nu, als hij de moordenaar van John Baily vindt, dan heeft hij tevens die van Woodrow Fenchurch in handen, merkte Raffles op.

— Hoe, mylord, gij gelooft dus, dat beide moorden door een en dezelfde persoon zijn gepleegd? riep de brigadier verrast uit.

— Daar valt niet aan te twijfelen, antwoordde Raffles schouderophalend. Kom, mijnheer Brand, wij hebben onze treurige plicht vervuld.

Zwijgend verliet het drietal het kille vertrek.

In de wachtkamer vervulde Raffles nog enkele formaliteiten, waarna zij het lijkenhuis uit gingen en zich snel verwijderden, nagegaapt door de nieuwsgierige menigte.

HOOFDSTUK VII

RAFFLES STELT BELANG IN CHIRURGIE

Brand was nog geruime tijd onder de indruk van het vreselijk schouwspel, dat hij zoëven had bijgewoond.

Raffles echter had geheel het uiterlijk van een jachthond, die wild ruikt.

Geruime tijd liepen de beide vrienden voort zonder een woord te wisselen.

Toen kon Brand zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

Hij raakte de arm van de Grote Onbekende aan, en vroeg aarzelend:

— Heeft het zien van die afschuwelijke overblijfselen je misschien op een of ander spoor gebracht, Edward?

— Het heeft mij althans de aard van de misdadiger doen kennen.

— Ik begrijp je, luidde het antwoord. De misdadiger moet krankzinnig zijn.

— Daaraan valt niet te twijfelen. De twee lijken zijn op volmaakt dezelfde

wijze, technisch onberispelijk, als ik die uitdrukking hier mag gebruiken, van ledematen en hoofd ontdaan.

— Maar die schedellichting?

— Die was bij het lijk van de ongelukkige John Baily niet geheel voltooid. Misschien werd de moordenaar in zijn gruwelijk werk gestoord. Daarentegen was zij geheel ten uitvoer gebracht, en alweer op volmaakte wijze, bij het stofelijk overschot van de jonge graaf Fenchurch. Het losgemaakte schedeldak was later weer met zilverdraad op zijn plaats bevestigd, ook alweer onberispelijk, van beroepsstandpunt.

— Je conclusie is dus...?

— Dat de moordenaar gek en chirurg is.

— Ken je zo iemand?

— Neen.

— Maar het moet toch niet moeilijk

zijn, hem te vinden, zelfs voor de politie. Een krankzinnige moet toch immers, zelfs in een reusachtige stad als Londen, dadelijk opvallen.

— Wacht eens even, amice, viel Raffles hem in de rede. Dat is juist. Was die man duurzaam krankzinnig, dan kon hij onmogelijk zo lang los hebben rondgelopen. Het eigenaardige van een zeker aantal maniakken en juist wat hen zo buitengewoon gevaarlijk maakt, is, dat zij soms zeer lang achtereen tijdperken van volmaakte helderheid doorleven.

— Maar dat is heel erg. Dan zouden er dus in onze maatschappij honderden individuen rondlopen, die slechts op een gunstige gelegenheid wachten, hun moorddadige lusten bot te vieren?

— Iedere psychiater zou je op die vraag bevestigend antwoorden, Charles hernam Raffles ernstig. En hij zou er aan toevoegen: geen honderden, maar duizenden.

— Wacht men met die ziekelijke neigingen geboren?

— Meestal. Zij zijn vaak het uitvloeisel van erfelijke belasting. Maar het komt ook vrij vaak voor, dat de maniak, zijn neigingen, die soms van ongevaarlijke aard zijn, pas op de mannelijke leeftijd erlangt; door hersenletsel, door slapeloosheid, door het al te lang vestigen van de meest ingespannen aandacht op een of ander onderwerp van studie of onderzoek, en door nog andere oorzaken.

— Dus je tast in het duister aangaande de persoon van de dader? vroeg Brand.

— Niet helemaal, antwoordde Raffles geinzend. Ik heb een zeer vaag vermoeden, en daar ik van alles wat vaag is een hartgrondige afkeer heb, zal ik eens de bibliotheek der medische faculteit een bezoek brengen.

— Wat ga je daar doen? riep Brand nieuwsgierig.

— Ik stel belang in chirurgie, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Denk je in die boeken de naam van de moordenaar te vinden?

— Misschien.

— En wat zal ik intussen doen?

— Naar huis gaan en ons bedwelmend middel gereed maken, dat ons reeds meermalen zulke voortreffelijke diensten heeft bewezen. Herinner je het geval van Diego Bastados, de Spaanse avonturier maar.

— Wanneer en hoe denk je er gebruik van te maken?

— Misschien vanavond nog.

— Kan ik je daarbij van dienst zijn?

— Dat geloof ik niet. Ik wil een onderzoek instellen bij Wang-Si, dat is alles.

— Dat is alles? Maar in je eentje is dat zeer gevaarlijk riep Brand uit.

— Waarom? hernam Raffles op kalm toon. Dat zie ik niet in. Ik ga er heen als matroos, om opium te schuiven. Dat doen honderden anderen. Welk gevaar zou ik kunnen lopen?

— Maar als Wang-Si en de krankzinnige je overvallen? riep Brand uit.

— Oho. Zo gemakkelijk gaat dat niet. Ik zal wel zorgen, steeds gezelschap te hebben.

— Dat hebben de slachtoffers van de moordenaar misschien ook in hun onwetendheid gedacht, vervolgde Brand, hoe langer hoe ongeruster, en beangstigd door een vaag voorgevoel. En toch zijn zij overvallen en gedood.

— Ik geloof, dat je je vergist.

— Hoe dat?

— Ik denk dat de slachtoffers kalm met de moordenaar zijn meegegaan, zonder het minste verzet te plegen.

— Wat? Naar die verfoeilijke, afschuwelijke opiumkit?

— Zoals ik zeg.

— Daarheen zouden gentlemen, als Baily en Fenchurch uit vrije wil naar toe zijn gegaan? Gelove dat wie wil.

— Niet uit vrije wil...

— En je zei zoëven, dat zij niet het minste verzet hebben gepleegd? riep Brand verbaasd uit.

— En dat blijf ik zeggen, hernam Raffles, terwijl hij zijn vriend een eigenaardige blik toewierp.

— Dan begrijp ik er niets meer van. Je spreekt in raadselen, zei Brand schouderophalend.

— Wacht nog slechts een paar uur, tot ik terugkom, vervolgde Raffles glim-

lachend. Dan zal het blijken, of mijn vermoedens juist zijn geweest, of dat ik er naast getast heb. Hier zijn wij aan de Universiteit: tot straks.

— Zou men je in de bibliotheek toelaten?

— Daaraan twijfel ik geen ogenblik. De rector magnificus is een mijner vrienden; voor zover men een vriend van Lord Lister kan zijn, voegde hij er op zachte toon aan toe.

— Tot straks dan. Ik tel de minuten tot je terugkomst.

De beide vrienden namen met een groetend gebaar afscheid van elkaar, en terwijl Brand zich met snelle schreden verwijderde, beklom Raffles de brede treden van de monumentale trap, die naar de zware, gebeeldhouwde deuren van het Universiteitsgebouw leidde.

Hij overhandigde zijn kaartje aan de statige portier, met steek en staf gewapend, de benen in zijden kousen, de voeten in schoenen met oude, gouden gespen gestoken, het hoofd gedekt met een witte pruik, en een ogenblik later stond hij tegenover de rector magnificus, een eerwaardig, oud heer met zijdeachtig glanzende, sneeuwwitte lokken en vriendelijke, lichtblauwe ogen achter schitterende brilleglazen.

Raffles stak de rector de hand toe, en noemde hem het doel van zijn komst. Zonder echter de ware beweegreden daartoe te verraden.

Hij verkreeg zonder enige moeite het gevraagde verlof om de boeken der Bibliotheek te mogen raadplegen, en bevond zich na met enige woorden van dank afscheid van de vriendelijke oude heer te hebben genomen, met een behoorlijk ten zijnen name ingevuld formulier op weg naar de bibliotheek, geleid door een bode, al even deftig en afgemeten als de portier, even witgepruikt en even kortgebroekt.

In de bibliotheek werd hij ontvangen door de archivaris, die hem, na het formulier aan een klas te hebben geregend, naar zijn wenschen vroeg.

Raffles wierp even een blik op de lange wanden van de zaal, van onder tot boven schuif gaande onder duizende boeken, folianten, eeuwenoude perka-

menten, met de hand geschreven werken over de medische en aanverwante wetenschappen.

Toen zei hij op hoffelijke toon:

— Ik wenste slechts te mogen bladeren in een of ander goed gedocumenteerd, uitgebreid werk over de moderne chirurgie. Vooral de jongste toepassingen der trepanatie, en de verbeteringen, in deze operatieve ingreep boezemen mij belang in. Hebt u zulk een werk, mijnheer de archivaris?

— Meer dan honderd-en-twintig, mylord, antwoordde de archivaris gilm-lachend. Dat wil zeggen: van de jongste tijd, die ik dan laat aanvangen van het jaar 1900. Gaan wij verder terug, dan kan ik u er wel vierhonderd laten zien, in de Engelse, Duitse, Franse, Italiaanse, Spaanse en Russische taal, enige in het Nederlands, een half dozijn in het Japans, vier in het Chinees, een in Sanskriet. Mocht gij belang stellen in wat Hypocrates aangaande de trepanatie, die voor Christus reeds moet zijn toegepast, te berde heeft gebracht, dan kan ik u evenzeer van dienst zijn, voorts bezitten wij een werk van de Chinese chirurgijn Hang Su Liang, op zijdepapier geschreven, in het jaar 600 der Christelijke jaartelling, een beschouwing van de Thibetaan Li Shang Fu over de schedelboring, een perkamentrol van...

Raffles had deze woordenvloed kalm over zich heen laten gaan en viel de in vuur geraakte archivaris nu in de rede met de laconieke vraag:

— Bezit u een catalogus van de werken in deze bibliotheek?

— Zeker, mylord.

— Mag ik die even inzien?

— Dat spreekt vanzelf.

— Dan ben ik geholpen. Wat Hypocrates van de trepanatie geschreven heeft, zal stellig hoogst belangwekkend zijn, maar op het ogenblik heb ik daar geen belangstelling voor.

De archivaris achtte dit blijkens zijn gelaatsuitdrukking ogenschijnlijk een grote tekortkoming in de opvoeding van zijn bezoeker, maar hij was te beleefd om dit te laten blijken.

Hij haalde de catalogus uit een kast;

op zichzelf een lijvig boekdeel.

Raffles zocht enige tijd en noemde toen een drietal werken in de drie moderne hoofdtalen, die hij spoedig voor zich had liggen.

Hij zette zich aan het lezen, sloeg blad na blad om, zocht in de inhouds-opgave, maakte nu en dan een aantekening en slaakte eindelijk een lichte kreet van voldoening.

Hij las twee pagina's achter elkaar en zijn gelaat werd onder het lezen met een lichte bloos overtoegen, terwijl zijn ogen zonderling glansden.

— Dus toch, mompelde hij ten slotte tussen de tanden.

Hij nam een vel papier uit de stander voor hem en begon enkele gedeelten uit hetgeen hij zoëven gelezen had over te schrijven.

Toen vouwde hij het papier op en

borg het in zijn portefeuille.

Hij stond op en overhandigde de drie werken aan de archivaris, met enige woorden van dank.

Vijf minuten later stond Raffles weer op straat.

Zijn gelaat stond strak.

Hij wenkte een taxi en liet zich naar zijn huis in de Cromwellstreet brengen.

Zodra hij de straatdeur geopend had, snelde Brand op hem toe:

— Vier-en-tachtig minuten! riep hij uit.

— Dat valt mee, zei Raffles glimlachend.

— En ben je iets te weten gekomen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Zeer veel.

— Weet je nu wie de moordenaar is?

— Zo goed als zeker.

— Zijn naam?

— Dr. Pancras Mungrove.

HOOFDSTUK VIII

DE KRANKZINNIGE

Brand slaakte een luide kreet bij het horen van die naam.

Hij greep Raffles bij de arm en riep:

— Het lid van onze club?

— Dezelfde.

— Maar dat is toch onmogelijk.

— Waarom?

— Waarom? Omdat hij zo goed bij zijn verstand lijkt te zijn als jij en ik.

— Ja, ja... lijkt... maar dat bewijst niets. Mungrove behoort eenvoudig tot de maniakken, waarvan ik je een paar uren geleden verteld heb.

— Maar dat zou al te verschrikkelijk zijn!

— Ongetwijfeld, en toch kan ik me niet vergissen. Je herinnert je, dat wij, toen de man met de zwarte mantel ons in zijn gestolen motorboot op de Theems voorbijvoer, niets van hem konden onderscheiden dan zijn ogen. Welnu, dadelijk was ik mij bewust, die vreemde, stekende ogen al ergens meer te hebben gezien, en nu weet ik het zeker dat het de elgenaardig glanzende ogen waren van Pancras Mungrove.

— Maar hoe zou hij dan met zijn slachtoffers te werk gaan? riep Brand uit.

— Waarschijnlijk op de volgende wijze: Mungrove is mij steeds voorgekomen als een ongeneeslijke opiumschuiver. Hij heeft er geheel het voorkomen van. Wellicht heeft dat zijn kwaal verergerd. En die kwaal is: manie. Een manie, die hem dwingt, misschien geheel tegen zijn wil, om mensen te doden, en daarna de lijken te amputeren. Die manie is latent in hem, maar breekt op ongeregelde tijden in vlagen uit, vooral na overmatig gebruik van opium. Dat de twee slachtoffers in de opiumkit zijn geweest, was voor mij niet twijfelachtig. Het was het enige hol, waar zulke misdaden onopgemerkt gepleegd kunnen worden, en bovendien bracht de moordenaar er zijn chirurgijnskoffertje, zoals ik je reeds verteld heb. Welnu, daar een gentleman daar nooit heen zou gaan, zelfs al verzocht zijn beste vriend het hem, of het moet gedwongen gebeuren, zo kwam ik door een eenvoudige en logische redenering tot de gevolgtrekking, dat Mungrove er zijn slachtoffers heenvoerde... met geweld. Niet met lichamelijke geweld, maar met de dwingende kracht van zijn blik. Begrijp je wat ik bedoel?

— Ik meen je te begrijpen, riep Brand uit. Hij heeft hen gehypnotiseerd.

— Precies. Hij heeft hen willoos gemaakt, en toen gedood, met niet meer omslag of gevaar dan wanneer zij vliegen waren geweest.

— Ontzettend.

De beide vrienden waren onder het spreken naar de bibliotheek gegaan.

Daar gekomen, namen zij aan een rooktafel bij het raam plaats, dat op het park uitzag.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er het blad papier uit, dat hij zoëven beschreven had, en vervolgde:

— Luister eens. Wat ik je nu voorlees, zijn een paar zinsneden uit het werk van dr. Charles Delariboissière: «De la trépanation et ses protagonistes». In hoofdstuk IV noemt de

beroemde Franse chirurg verschillende namen van geneesheren, die zich aan de studie der hersenziekten en hun genezing hebben gewijd. Onder die namen is ook die van dr. Pancras Mungrove.

Raffles vouwde het blad open, en las met heldere stem voor:

«... onder de Engelse chirurgen die zich aan dit onderwerp gewijd hebben, mogen wij ook dr. Pancras Mungrove niet vergeten, die in het jaar 1940 een nieuw instrument uitvond, om daarmede volgens een door hem uitgedachte methode de trepanatie te verrichten, die echter in vakkringen geen algemene waardering vermocht te vinden en spoedig in onbruik is geraakt.»

— Dan volgt een beschrijving van die methode en van het instrument, die ik je zal besparen, vervolgde Raffles. Maar daarna komt er weer iets, wat voor ons van belang is: «Dr. Pancras Mungrove is dezelfde medicus, die enige jaren te voren in medische kringen opzien had gebaard door zijn voortreffelijk werk over de hypnose in de geneeskunde, waarvan hij zelf een overtuigd aanhanger is. Er zijn verrassende voorbeelden van zijn suggestieve kracht bekend.»

Raffles vouwde het papier langzaam op, en zei:

— Die weinige woorden zijn voor mij evenzoveel openbaringen, Charles. Ik ken Mungrove. Hij is zeer trots en eerzuchtig. Is het te verwonderen, dat hij aan het malen is gegaan, toen de medische wereld een uitvinding en een operatieve methode minachtend ter zijde scheen te schuiven, waaraan hij wellicht lange jaren van onafgebroken, ingespannen studie had besteed? Zoiets is in de medische wereld zowel als in die van uitvinders, ontdekkingsreizigers, natuurkundigen en anderen vaker voorgekomen dan je denkt. Er zijn voorbeelden te over van uitvinders, die arm en krankzinnig zijn gestorven, en aan wier genie de mensheid toch verscheidene voortreffelijke zaken te danken heeft.

Dr. Jackson, de uitvinder van de narcose, die in Boston de eerste pijnloze

operatie verrichtte, wierp zich van de rotsen in zee, wegens de officiële miskenning van zijn uitvinding.

Ir. Diesel, de uitvinder van de ruw-oliedieselmotor, die tegen de teleurstelling, die hij voortdurend ondervond, niet opgewassen was en tijdens een overtocht naar Londen, verdween. Waarschijnlijk in een vlaag van wanhoop overboord gesprongen.

Twee voorbeelden, die mij spontaan te binnen schieten. Zo zijn er tallozen.

— Dus zou Mungrove zich verongelikt hebben geacht en daardoor vlagen van waanzin hebben gekregen? vroeg Brand.

— Ik trek dit geen ogenblik in twijfel; ik ben er zeker van. Hij waant zich in zijn aanvallen van zinsverbijstering nog steeds de chirurgijn, die zijn ontdekking op het gebied der trepanatie op lijken toepast.

— Ontzettend. En die man wil je tarten.

— Tarten is het woord niet. Ik wil hem eenvoudig onschadelijk maken.

— Maar hoe dan?

— Dat zal ik je zeggen. Ik dring als de matroos van vanochtend in de opiumkit van Wang-Si door en laat mij opium geven, die ik mij wel zal wachten te gebruiken. Als de Chinees meent dat ik slaap, zal ik wel een middel weten te vinden om het vertrek te ontdekken, waar Mungrove zijn afschuwelijk werk verricht.

— Maar het is best mogelijk, dat de moordenaar daar vanavond in het geheel niet komt, bracht Brand in het midden, die nog steeds zijn geheime onrust niet van zich af had kunnen zetten.

— Dat is inderdaad best mogelijk. Nernam Raffles kalm. Des te beter. Ik heb niets nodig dan de bewijzen, dat hij daar vaak vertoeft, en er de twee ongelukkige mannen vermoord heeft. En die bewijzen zal ik weten te vinden.

— En als je ze hebt?

— Dan zal ik ze in handen van de politie weten te spelen, en mag men zich bezig houden met het onsmakelijke gedeelte van de arbeid: de arrestatie.

— En als Mungrove er toevallig is?

— Dan zal het van de omstandigheden afhangen, of ik dat werkje zelf opknap. Ontdekt hij mij, en is hij in een normale toestand, voor zover men bij hem van normaal kan spreken, dan zal ik korte metten met hem maken: een voorgehouden revolver en een paar handboeien, benevens een prop, zullen dan wonderen doen. Is hij daarentegen woest, dan zal mijn gasmengsel zijn uitwerking niet missen.

— Maar Wang-Si? riep Brand uit.

— Wang-Si is een Chinees, en dus wel wreed, maar ook laf. Van hem ducht ik niets.

— Maar hoe zul je Mungrove daar uit het huis wegstrijken?

— Door eenvoudig de dichtstbijzijnde politiepost op te bellen. Er is er een op vijfhonderd passen afstand.

— Nu ik zie wel, dat je toch niet van je plan bent af te brengen, zei Brand zuchtend. Ik kan niets anders doen dan vurig wensen dat je moogt slagen.

— Ik kan met de beste wil niet inzien, waarom ik dat niet zou doen, antwoorde, zei Raffles glimlachend.

Brand antwoordde niet.

Maar in stilte zwoer hij een duurzame eed, dat hij zijn vriend niet uit het oog zou verliezen, en desnoods zijn leven op het spel zou zetten, om hem te redden, indien hij in gevaar mocht verkeren.

De schemering begon langzamerhand te vallen.

Raffles stond op en drukte op de belknop naast de deur.

Enkele ogenblikken later trad Gaston binnen.

— Gaston, zorg er voor, dat wij over een half uur kunnen eten, zei Raffles op de vriendelijke toon, die hij steeds aansloeg als hij tegen de grijze bediende sprak.

— Ik zal er voor zorgen, mylord, zei de oude man, zonder naar de reden van dit voor hem ongewone uur te durven vragen.

— Ik zal van dat halve uur rust gebruik maken, in het geheime laboratorium even na te zien, of mijn gasmengselje behoorlijk werkt, Charles, zei

Raffles. Jij wilt intussen wel eens naar mijn revolvers en andere benodigdheden omzien.

— Ik beloof het je, antwoordde de jonge man.

Raffles verliet het vertrek.

Brand luisterde naar zijn voetstappen en wachtte tot hij niets meer hoorde.

Toen trad hij snel op de belknop toe en drukte er op.

Gaston trad binnen.

— Wees zo goed, Gaston, om Henderson eens dadelijk bij mij te zenden, zei Brand haastig.

— De chauffeur van mylord is in de garage bezig met het schoonmaken van de Rolls Royce, mijnheer Brand.

— Aha, dan kan ik hem wel door de huistelefoon roepen. Ik dank je, Gaston.

De oude bediende verwijderde zich, verbaasd over de blijkbare opwindung, waarin de vertrouwde vriend van zijn meester verkeerde.

Brand nam haastig de hoorn van de haak, na een kleine wijzer te hebben verschoven:

— Ben je daar James? Juist klaar? Mooi zo. Kom dadelijk bij mij in de bibliotheek, maar zorg dat mylord je niet ziet. Aanstonds hoor je de verklaring, haast je.

Hij legde de hoorn weer op de haak, en begon met driftige schreden het vertrek op en neer te lopen, van tijd tot tijd met gesmoorde stem een uitroep slakend, die wel wat op een vloek geleek.

Vijf minuten waren ternauwernood verstreken of Henderson, de chauffeur, trad binnen. Aan zijn adembaling was te merken, dat hij snel gelopen had.

— Hier ben ik, mijnheer Brand, riep hij uit. Er is toch niets aan de hand, naar ik hoop?

— Nog niet, James. Heeft mylord je gezien?

— Hij kwam juist door het park, maar ik heb mij achter een dikke boom verscholen, tot hij gepasseerd was, omdat u mij dat had gevraagd.

— Ik had er mijn reden voor, James, hernam Brand op ernstige toon.

Hij keek de chauffeur even strak en

onderzoekend aan, en vroeg toen:

— Je houdt van je baas, he?

— Zoals men van iemand houdt, die ons uit de modder heeft opgeraapt, weer tot een mens heeft gemaakt en minstens vijf malen het leven heeft gered, mijnheer Brand.

— Dat wist ik ook wel. Je zoudt de grootste gevaren trotseren om hem van de dood te redden?

— Ik zou zonder aarzelen mijn leven geven om hem het minste letsel te besparen.

Brand trad op de brave kerel toe en drukte hem de hand.

— Maar waarom vraagt gij dat, mijnheer Brand? vroeg Henderson ongerust. Mylord verkeert toch niet in levensgevaar?

— Nu nog niet, maar hij zal er vanavond zeker in verkeren, als mijn vermoedens mij niet bedriegen.

— Waar gaat mylord dan heen?

— Naar een moordhol in het noorden van Londen, om daar een gewaarlijk krankzinnige te overmeesteren. Ik zal je aanstonds alles duidelijker verklaren. Nu vraag ik je slechts: kan ik op je rekenen om hem, al ware het tegen wil en dank, te beschermen?

— Hoe kunt gij dat vragen, mijnheer Brand! riep Henderson uit. Gij kunt over mij beschikken en behoeft mij slechts te zeggen wat ik doen moet.

— Dat zal ik doen, zodra mylord het huis verlaten heeft.

— Ik moet hem dus niet rijden? riep Henderson verontwaardigd uit.

— Dat denk ik niet. Mylord gaat in een vermomming en zal zeer waarschijnlijk van een taxi gebruik maken. Zorg dat je dadelijk hier komt, als hij vertrokken is. Wij zullen dan ons opmaken. Moet je hem onverhoopt tegelijk rijden, parkeer dan de wagen bij een autoverhuurder en wacht mij in «De druiventros», een wijnhuis op de hoek van Winstonstreet en Dock Lane. En ga nu, want ik moet nog voor enkele zaken zorgen, die deze vervloekte ellendige onderneming betreffen. Geen woord over ons onderhoud.

De chauffeur knikte stom en verliet het vertrek, de vuisten gebald en met

samengeknepen lippen.

Brand begaf zich snel naar de slaapkamer van zijn vriend, en keek daar met de grootste zorgvuldigheid diens twee beste revolvers na, terwijl hij het versleten matrozenpak gereed legde, en daarop een stel handboeien, door de Grote Onbekende uitgevonden en reeds herhaalde malen met onbetwistbaar succes op zijn vijanden toegepast.

Juist toen hij hiermede klaar was, trad Raffles het vertrek binnen.

Hij had een voorwerp in de hand dat er uitzag als een platte veldfles, met dik vilt omgeven, en van boven voorzien van een soort aftapkraan.

— Ziezo! riep hij opgeruimd uit. In dit reservoir is voldoende gas om een hele balzaal vol mensen, in enkele seconden bewusteloos te maken.

— Is de werking nog voldoende krachtig?

— Die heeft niets ingeboet. De reëtiëproeven slaagden prachtig, en ons arm ziek konijntje, dat wij dezer dagen hadden willen afmaken, viel als door de bliksem getroffen om, toen ik slechts een duizendste kubieke centimeter van het gas in zijn hok had gebracht.

Raffles wierp een blik op het bed en zei:

— Ik zie met genoegen, dat hier ook alles in orde is. Laat ons dan gaan eten, want ik zal mijn krachten straks wel nodig hebben.

Even later zaten de beide vrienden aan tafel, Brand sprak weinig en deed geen poging zijn gedrukte stemming te verbergen.

Raffles echter was zeer spraakzaam en hield lange en belangwekkende ver-

handelingen over psychologische afwijkingen, geestesstoornissen en mentale minderwaardigheids-complexen, waarnaar Brand in iedere andere omstandigheid zeker gretig zou hebben geluisterd.

Omstreeks half zeven, toen het donker geworden was, stond Raffles op, rekte zich eens goed uit, en zei:

— Ik ben klaar voor het onderzoek. Over enkele uren hoop ik de bewijzen van wat ik heb ontdekt aan de politie te kunnen verschaffen en een zeer gevaarlijke gek onschadelijk te hebben gemaakt.

— Moet Henderson je wegbrengen?

— Neen, ik neem een taxi. Als een matroos uit een van mijn auto's stapte, in zulk een buurt, zou dat natuurlijk opzien baren. En nu ga ik mij verkleeden.

Raffles verliet het vertrek, en stak zich snel in het gereed gelegde matrozenpak. Hij liet de fles met het gasmengsel in zijn diepe zak glijden, stak de revolvers en handboeien bij zich, veranderde snel zijn gelaat, en begaf zich weer naar de bibliotheek, om afscheid van Brand te nemen.

— Om elf uur hoop ik goed en wel weer terug te zijn! riep Raffles opgewekt uit.

— En als je er om half twaalf niet bent?

— Dan kan je wel eens komen kijken of er wellicht iets spaak is gelopen, Charles. Maar die moeite behoeft je je waarschijnlijk niet te geven. En nu adieu.

Een krachtige handdruk en de Grote Onbekende had het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK IX

DE OGEN VAN HET AFGODSBEELD

Zodra Raffles de villa door het kleine poortje in de parkmuur had verlaten, en de stille zijstraat was uitgelopen, riep hij een auto aan en beval de chauffeur, hem naar de India Docks te brengen.

De rit duurde ruim drie kwartier.

Toen stopte de auto bij het begin van de Theemskade tegenover de dokken.

Raffles stapte uit en betaalde de chauffeur.

Met de handen in de zakken, een vies eindje pijp tussen de lippen, de muts achter op het verwarde haar, slenterde hij naar het huis van Wang-Si.

Niemand sloeg acht op de gewaande matroos in deze buurt die van scheepsvolk krioelt.

Het was volkomen donker, en er viel een trage, fijne motregen. De straten, smal en vuil, waren bijna geheel verlaten. Soms klonk de kreet van een dronken wijf of het gejammer van mishandelde kinderen.

Langzamerhand begon er meer ruimte tussen de huizen te komen en eindelijk bereikte Raffles de opiumkit van Wang-Si.

De Chinees stond voor zijn deur, tegen de deurpost geleund, met de handen in de zakken van zijn vuil blauw-zijden buis.

Hij vestigde zijn glinsterende spleetogen vluchtig op de naderende matroos en zei slechts dit ene woord:

— Schuiven?

Raffles knikte en ging de Chinees voorbij, de slecht verlichte gang in.

Wang-Si volgde hem.

— Rechttuit en het trapje op, fluisterde hij.

Raffles liep door. Een drietal bedienden liep hem onhoorbaar op hun dikke viltten zolen voorbij. Hij gaf nauwkeurig acht op de weg, die hij moest afleggen. Toen hij het trapje was opgegaan, duwde Wang-Si een vervelozende deur open, en zei:

— Daar.

Raffles trad binnen. Hij bevond zich in de kamer, ingericht voor het opium schuiven. Het was een vrij groot, laag vertrek, zo goed als geheel kaal. Langs alle vier de wanden stonden houten kribben, waarop reeds een half dozijn opiumschuivers, meest Chinezen, in allerlei houdingen roerloos lag uitgestrekt. Slechts een enkel flauw brandende petroleumlamp verlichtte naargeestig het sombere vertrek. De lichtjes van de komforen, waaraan de schuivers het bolletje papaverkruid tot gloeien brengen, glansden als glimwormen in de halve duisternis.

Een der bedienden overhandigde Raffles een pijp, na een weinig opium, tot een klein balletje gekneet op de kop van de pijp te hebben gedrukt.

— 't Is goed, bromde de gewaande matroos. Ga maar.

Terwijl de Chinese bediende zich om-

draaide, knipte Raffles behendig en snel het bolletje opium van zijn pijp, wierp zich op een ledige brits en hield vervolgens de nu onschadelijke pijp boven een komfoor. Hij deed een paar lange halen, de pijp gleed uit zijn vingers, zijn hoofd zonk achterover, hij sliep.

Maar plotseling was hij klaar wakker, toen hij de zich verwijderde stappen van Wang-Si vernam.

Voorzichtig hief hij het hoofd op.

De enige bediende, die aanwezig was, zat voorovergebogen op een krukje. De man was blijkbaar ingedommeld. Raffles kuchte zacht. De bediende verroerde zich niet.

Toen stond Raffles voorzichtig op, trok de rubber-overschoenen aan, die hij bij zich had gestoken en sloop onhoorbaar naar de deur, die hij voorzichtig opende, steeds het oog op de slapende bediende gevestigd houdend. Niets was in het halfduister vertrek te horen dan de adembaling der bewusteloze opiumschuivers en het zacht gesnurk van de slapende Chinees.

Raffles trad naar buiten.

Hij tastte naar het slot, en bemerkte dat er een sleutel opstak.

Plotseling bedacht hij zich en trad weer binnen. Geruisloos sloop hij achter de slapende bediende, en haalde onderwijl een stel boeien uit zijn zak, benevens een zwarte doek. Vlug als het weerlicht sloeg Raffles de Chinees de doek over het hoofd, en bond hem die over de mond dicht.

De wakkerschrikkende Chinees wilde schreeuwen, maar hij kon geen geluid geven. Hij wilde de doek wegtrekken, maar zag op hetzelfde ogenblik zijn polsen in de boeien gevat. Hij wilde zich op Raffles werpen, maar een geweldige kinstoot deed hem omvertuimelen en bewegingloos bleef hij liggen.

Snel sleepte Raffles het lichaam naar een hoek van het vertrek en bond het daar met een dik touw aan een der kribben vast, zorgdragend dat de Chinees de monddoek niet kon bereiken.

— Dat is één minder, mompelde Raffles tevreden.

Snel ging hij het vertrek uit, sloot de deur en stak de sleutel in zijn zak.

In de gang, door een enkele kaarslantarn flauw verlicht, was niets te zien of te horen.

Behoedzaam schreed Raffles voort.

— Het geheime vertrek moet zich vlak boven het water, in de uitbouw bevinden, mompelde hij bij zich zelf.

Geleid door zijn sterk ontwikkelde plaatszin, ging Raffles de gang door.

Zijn schreden werden geheel gedempt door de dikke rubber zolen.

Plotseling deed een gerucht hem opschrikken.

Er naderde iemand.

Raffles keek om zich heen. Hij bevond zich juist bij een deur, die opening, toen hij de knop greep. Hij keek in een stikdonker vertrek.

Snel trad hij er binnen, de deur open latend, en keek daarop voorzichtig om de hoek.

De naderende gedaante was die van de tweede Chinese bediende.

Raffles bedacht zich geen seconde.

Op het ogenblik dat de man zou passeren, trad hij naar voren en velde de Chinees met een forse stoot tegen de kaak.

Hem knevelen, boeien en naar het opiumvertrek slepen, dat hij zo juist verlaten had, was het werk van een ogenblik. Hij bond ook deze bediende, op veilige afstand van zijn makker, vast aan een lege krib, en begon opnieuw zijn gevaarlijke tocht.

— Dat is twee! mompelde hij tevreden tot zich zelf. Het geluk is met mij. En nu snel gehandeld.

Hij betrad opnieuw de gang, en liep deze geheel ten einde, zonder iemand tegen te komen.

Als hij nog tien seconden gewacht had, zou hij het raam van de rookkamer, dat op de Theems uitzag, langzaam hebben zien opengaan, en twee gedaanten onhoorbaar hebben zien binnen klimmen...

Raffles daalde een trapje af en bevond zich nu in de hoofdgang, die op dat ogenblik geheel verlaten was.

— Nu moet ik, als mijn berekening juist is, achteruit gaan, mompelde hij. Daar is echter een blinde muur. Maar stil, die nis daar...

Hij trad een smalle nis binnen, die zich in de gewitte, schijnbaar geheel gladde muur bevond, en snel vlogen zijn tastende vingers over de achterwand.

Eensklaps schoof die wand met zacht ratelend geluid ter zijde.

Een helder verlicht vertrek vertoonde zich aan zijn verbaasde blik.

Hij trad er binnen en onmiddellijk schoof de geheime deur met een dreigend geklikklak van staal weder achter hem dicht.

Hij bevond zich in een vertrek, dat er volmaakt als een uitstekend ingerichte operatiezaal uitzag. In het midden stond een glimmend vernikkelde operatietafel, en daarnaast, op een tafel, lag het chirurgijnkoffertje van marokkijnleder, hetwelk Wang-Si uit de boot had genomen.

Een helder licht stroomde van de zoldering op deze tafel neer.

Een zonderlinge, gonzende stilte vulde het vertrek, waarvan de vier wanden geheel witgekalkt waren.

Dadelijk bukte Raffles zich naar de vloer, om naar een luik te zoeken.

Het duurde enige tijd voor hij het gevonden had. Niet zonder moeite trok hij het open. Aan zijn voeten, op ongeveer een meter beneden de vloer, stroomde het bijna zwarte water van de Theems.

— Wij zullen dat luik open laten staan. Het kan te pas komen als ik enigszins overhaast dit vertrek zou moeten verlaten, wat de beste kan overkomen. En nu zullen wij eens zien, wat deze operatiezaal ons aan bewijzen oplevert.

Raffles zette het luik vast, en richtte zich op. Terwijl hij dit deed, had hij het duidelijke besef, dat hij niet meer alleen was, ofschoon niemand dan hij zelf zich in het vertrek bevond...

— Wat vreemd, mompelde Raffles, terwijl hij de hand over het voorhoofd wreef, en om zich heen keek.

Toen bemerkte hij een voorwerp, in een hoek van het vertrek, dat aan zijn aandacht ontsnapte was.

Het was een Chinees afgodsbeeld, een waar kunstwerk, uit ebbenhout gesneden. Het stelde de god Vishnoe voor,

met gekruiste benen zittend, de armen over elkaar gevouwen, met uitgespreide vingers.

Raffles trad langzaam nader, als door een onverklaarbare macht gedreven.

Op een meter afstand van het beeld bleef hij staan en keek naar het afschuwelijk gelaat van de afgod.

En terwijl hij keek, voelde hij het bloed in zijn aderen tot ijs verkillen.

De ogen in het hoofd leefden.

Het waren grote, zeldzaam lichte, grijze ogen met een vreselijke, starende uitdrukking er in.

Raffles wilde een andere kant op kijken, maar hij kon niet.

Hij wilde naar zijn revolver grijpen, maar was er niet toe in staat.

Hij wilde naar het luik snellen, maar voelde dat zijn benen hun dienst weigerden.

Toen gingen de kaken van het afschuwelijk gelaat vaneen, en een menselijke stem sprak bevelend dit ene woord:

— Slaap.

De suizende stilte werd plotseling een storm in Raffles' oren, hij duizelde, het bonsde in zijn hersens, toen zakte hij langzaam in elkaar, en werd het nacht om hem heen.

Het afgodsbeeld opende zich en een man trad er uit.

Die man was dr. Pancras Mungrove.

* * *

Zo snel de grote Rolls Royce van Raffles hen kon vervoeren, reden Brand en Henderson door de Commercial Road naar de dokken, geen tien minuten nadat Raffles zijn huis had verlaten.

Brand zat aan het stuur en joeg de auto naar de India-docks. Hij zette de auto in de garage van een autoverhuurder, waarna hij en Henderson naar de plek snelden, waar zich het huis van Wang-Si bevond. Bij de daarnaast gelegen matrozenkroeg liepen zij naar de oever van de rivier.

Het geluk diende hen.

Een onopvallend vletje dobberde bij een kleine aanlegsteiger op de vuile golven

van de Theems.

— Vlug James, maak het bootje los! beval Brand.

— Maar zouden wij niet beter doen de opiumkit door de voordeur binnen te dringen, mijnheer Brand? vroeg Henderson.

— Neen, met geweld, tenminste met ontijdig geweld zouden wij alles bederven. Kom mee.

De beide mannen sprongen in het bootje en maakten het touw los. Met een wrikriem bracht Brand het tot bijna onder de opiumkit en maakte het vast.

Vervolgens klom hij als een kat tegen de achterkant van het opiumhol op, en maakte daarbij gebruik van een knopentouw, voorzien van een haak, dat hij met behulp van de riem behendig over een uitstekende balk legde.

Hij bereikte spoedig het venster en keek naar binnen.

Vijf minuten verstreken, die Henderson eindeloos leken. Toen zag de chauffeur, hoe de jonge man met een flinke duw het verwerde, half verrotte raam openduwde en naar binnen klom. Vlug als een aap ging Henderson hem achterna.

Zij bevonden zich in het opiumhol.

Brand wees naar een hoek van het vertrek en bracht zijn mond dicht bij het oor van de chauffeur:

— Zie je die gebonden chinezen? Dat is stellig het werk van mylord. Maar er zijn er zeker veel meer dan twee. Snel onze vermomming aan.

Beiden haalden een dun zijden, Chinees gewaad van onder hun kleren te voorschijn en trokken dit snel over hun goed aan. Een staartpruiik waaraan op het voorhoofdstuk 'n paar valse, schuins oplopende wenkbrauwen waren bevestigd, voltooiden de vermomming, ruimschoots voldoende in dit slecht verlichte hol.

De beide Chinese bedienden, uit hun bewusteloosheid ontwaakt, keken met gloeiende blikken vol vrees en haat naar de beide indringers, maar waren niet in staat zich te verroeren of te schreeuwen.

Brand had in een ommesen het slot

opengestoken en beide mannen snelden de gang door.

De eerste die zij tegen kwamen was Wang-Si zelf. De Chinees zag de naderenden voor zijn bedienden aan en voor hij geluid kon geven, was hij gekneveld, gebonden en in het donkere vertrek gegooid, waarvan Raffles de deur had laten open staan.

De derde bediende, die een verdacht gerucht had gehoord en kwam toesnellen, onderging hetzelfde lot.

En nu was het stil in de opiumkit geworden.

Besluiteloos zagen de twee mannen elkaar aan.

Plotseling hoorden zij gedempt spreken.

Brand voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken, hij had de stem van Mungrove herkend.

De twee indringers stonden nu in de hoofdgang, vlak voor de nis.

— Daar moet een geheime deur zijn, fluisterde Henderson. Laten wij er naar zoeken of anders intrappen.

— Om 's hemels wil. Dat zou alles bederven. Wij hebben met een woesteling, een krankzinnige te doen, misschien heeft hij een vlijmscherp lancet in de hand.

— Maar wat dan? fluisterde de chauffeur, bleek van woede en vrees.

— Ik geloof dat ik het weet. Ga gauw mee terug.

De twee mannen liepen naar het opiumhol, klommen uit het raam en lieten zich in de boot zakken.

Bijna had Brand een kreet geslaakt.

Een bundel licht stroomde door een openstaand luik op het zwarte Theemswater neer, op tien passen afstand.

— Daar moet het zijn! zei hij op hese toon. Je revolver, James.

Brand trok de boot onder de op palen rustende vloer van de opiumhut tot bijna onder het luik, zonder enig leven te maken.

Toen wierp hij een blik in het vertrek.

Wat hij daar zag, deed zijn bloed verstijven.

Op een operatietafel lag Raffles uitgestrekt, geheel ontkleed, en met dikke

riemen vastgebonden.

Over hem heengebogen stond dr. Mungrove, met een doktersjas aan, de mouwen opgestroopt en een zaag van zonderlinge vorm in de rechterhand. Zijn bleek gelaat was verwrongen. Hij scheen een toespraak te houden tot een onzichtbare schaar studenten.

Toen daalde de hand met de zaag...

De linkerhand greep de haren van Raffles...

Henderson had zich opgericht.

Met vaste hand mikte hij op de borst van de krankzinnige.

Er klonk een harde knal...

Met een ijselijke kreet stortte de witte gedaante voorover.

Door het luik plompte het lichaam in de zwarte Theems, vlak naast het bootje neerschietend.

Toen sloot zich het water.

Snel als de wind klommen Brand en Henderson door het luik naar binnen, en maakten Raffles los, die door zijn beul, als toppunt van gruwelijke moordlust, nadat hij hem gebonden had, weer tot bewustzijn was gebracht.

Een kwartier later bevonden zij zich allen veilig in de boot.

Het duurde echter nog geruime tijd voor Raffles de kracht vond om te zeggen:

— Dit is het vreselijkste avontuur dat ik ooit beleefd heb.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een drama boven het Kanaal

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

**Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.**

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS f. 35,40**, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266